

Két dialogus régi magyar irodalmunkban.

Irta: Dr. GYÖRGY LAJOS.

1. Julius dialogus (1513.)

Ennek a ma már teljesen kiveszett műformának, amelyet ókori minták nyomán a renaissance keltett életre s főképen a 16-ik század töltött meg jellegzetes tartalommal, két igen nevezetes példánya rejtőzik régi magyar irodalmunkban. Mindkettő a magyar szellemtörténet európai kapcsolatainak értékes és számbavételre érdemes emléke.

Eredetére régebbi a világhírű *Julius dialogus*, mely a humanizmus kedvelt műfajának egyik legklasszikusabb darabja. Évszázados multja ellenére tárgya még most is sokkal kényesebb, hogy sem valamennyi vonását részletezni lehetne. II. Gyula pápa, Szent Péter és a Genius között pereg le ez a folio alakban 16 levél terjedelmű párbeszéd, amelynél elevenebbet, tökéletesebb kivitelűt és főképen gúnyosabb hangut keveset termelt a szatirikus irodalom. Tartalma könnyen összefoglalható abban az egy mondatban, hogy a mennyország ajtaján először alázatosan kérve, majd büszkén követelőzve s végül kardcsörtetően fenyegetve kopogtató, zörgető, dörömbölő Gyula pápát nem bocsátja be az égi kapuőrző. A kinkedvt toporzékoló Gyula pápa s a Géníussal megbotránkozva visszahuzódó Szent, Péter jellemzi a tragikomikus helyzetet, amelynek lényege nem a sovány cselekményen, hanem a rövidsége mellett is rendkívül karakterisztikus párbeszédéken sarkallik. Ebbe a Géníus épen csak az elején és a végén avatkozik be két jelentéktelen megjegyzéssel. A szövívő véges végig maga a pápa, akiből Szent Péter közbevetett kérdései, szurós megjegyzései és felháborodott kifakadásai elmúlt életének olyan eseményeit kényszerítik ki, amelyek őt a lehető legkedvezőtlenebb színben tüntetik fel. Ezek az itt-ott heves vitatkozássá surlódó párbeszéddek s a kiméletlenül őszintének látszó, de azért a durvaságot mindig elegánsan kikerülő összetűzések a pápa magánéletének és uralkodásának olyan kényes részleteit lebbentik fel, a hatalomratörés önző céljának s emellett minden más érdek cinikus megvetésének olyan mérhetetlen fokát élezi ki, hogy olvasás közben állandóan a legkínosabb és a legderüebb érzések közt hanykodunk.

Az efajta hangnemtől elszokott mai olvasó könnyen megbotránkozhatik az ilyen természetű íráson, különösen ha korától elszigetelve tekinti és saját érzelmi világát nem szabályozza a történelmi perspektiva megértő szempontjaival. Annyira intenzíven lenyűgöző ez a kis könyvecske, hogy magával sodró hangulata, bár 400 esztendő távolságból árad felénk, hamar megingatja tárgyilagosságunkat, különösen ha nem vesszük számba termelő tényezőit: az újkor fordulójának óriási méretű politikai, val-

lási és szellemi átalakulását, amelyet különösen Itáliában rengeteg-terjedelmű és fékevesztett szenvedélyességű szatira és pasquillus irodalom kísért. Főképen két érzés fütötte a kor lelkét: a túlhajtott gyűlölet az egyház ellen, amelynek hullámai folytonosan dagadtak, és az elégedetlen tömeg ellenszenves magatartása, mely a hatalmasokról úgy gondolkozott, hogy azok minden elképzelhető alacsonyságra képesek. Természetes, hogy az irodalom, mely ezekből az érzelmekből táplálkozott, hallatlan mennyiségű szégyent és becstelenséget halmozott fel. A pasquillus írók csapatának állandóan szemmel tartott célpontja, gyűlöletük szüntelen kirobantója épen Gyula pápa volt (1443–1513, mint pápa: 1503–1513), a „Pontifice terribile”, aki karddal kezében hágesón kapaszkodott az–ostromlott Mirandola falaira. A pápaság egyházi rendeltetése és világi helyzete közti ellenmondás, amely épen az ő uralma alatt rikitott legélesebben, hatalmas szatira-özönt fakasztott, amely Gyula pápára rendkívüli népszerűsége ellenére is minden szégyenletes dolgot rákent, Szent Péter legméltatlanabb utódának tüntetve fel őt.

Nem tartozik tárgyalásunk körébe, hogy igazoló adatait keressük ennek a felfogásnak, sem az, hogy vitába szálljunk a karrikatura ferdítéseivel. Az nyilvánvalóan látszik, hogy Gyula pápa még életében a legellentetesebb vélemények ütközőjében állott. Míg egyrészt a legszélsőségesebben és a legkiméletlenebbül elítélték, másrészt dicsőítésére nem találtak elég mértéket, különösen az olasz poéták. Kétségtelenül a renaissance igazi pápája volt, erős lelkű és szenvedélyes uralkodó, aki nem hiába viselte címerében a tölgyfát.¹⁾ Az Uffizi képtárban látható Rafaelnek róla festett bámulatos kifejező erejű portréja. Két megkapó férfias vonása tűnik szembe rajta: hajlíthatatlan határozottsága és lankadatlan tetteire, amely szakadatlan harcaiban soha egy pillanatra sem ernyed el. E képből mindenestre megérthetjük e kiemelkedő egyéniséget vakon támadó és rajongással körülhízelgő ellentétes véleményeket.

Az ellene irányult összes gúnyiratok között tagadhatatlanul a legszellemesebb és a legélesebb épen szóban forgó dialogusunk, melynek a 16-ik század elején megjelent első kiadása a következő címet viseli: *F. A. F. Poetae regii Libellus de obitu Julii Pontificis Maximi. Anno Domini M. D. XIII.* Ez a hely és nyomtató nevét eltitkoló első kiadás ritka példányszáma s nem mindennapi tartalma révén a bibliofilek körében ma is annyira kapós és híres, mint későbbi valamennyi latin nyelvű lenyomata s francia meg német nyelvű fordítása. Az előbbiek közül különösen nevezetes a Wittenbergben 1557-ben Johann Lufftnál megjelent editio, amelyet maga Melanchton rendezett sajtó alá, továbbá a Gourmont-Mondier féle 1612-iki párisi és a Joseph Retzertől lenyomtatott 1781-iki bécsi kiadás.²⁾ Megjelent azonkívül a 16-ik század leghíresebb pasquillus gyűjteményében³⁾ s több izben Hutten Ulrich művei között.⁴⁾ Le-

¹⁾ Burchardt: Die Cultur der Renaissance in Italien. Leipzig 1877. I. 112., 231 l. – Marezali Henrik: Nagy képes világtörténet. VII. 22 l.

²⁾ L. Ketzler alább id. munkájában Vol. I. p. 496–538.

³⁾ Pasquillorum Tomi duo Eleutheropoli (Tigurini). 1544. p. 123–178.

⁴⁾ Valamennyi kiadását felsorolja Brunet: Manuel du libraire. Paris 1862. III. col. 389–391.

fordítására csak a 18-ik században gondoltak, amikor a nemzeti nyelvek mellett a latin kezdett háttérbe szorulni. Mindössze csak három nyelv nyitott utat neki: a francia 1727-ben,⁵⁾ a német 1784-ben és a magyar a 18-ik század 80-as éveiben (cca 1785). Nyelvünkre Kovács Ferenc mérnök, Beöthy Zsolt dédapja, fordította, Nevezetes kéziratát a Kisfaludy-Társaság őrzi; címe a következő: *Második Julius, avagy Beszélgetés Julius, – ennek Annyala – és Szent Péter között a Mennysországbán. Bégen K. J. Olvasó! ne nevéss* (3 és fél ív terjedelmű). Kovács Ferenc minden valószínűség szerint, mint többi munkáinak java részét, ezt is németből ültetett át nyelvünkre, még pedig abból a kiadásból, melyet a felvilágosodás korának katolikus ellenes mozgalma ezen a címen terjesztett: *Gespräch zwischen Peter, Julius II. und seinem Schutzgeiste. Frankfurt und Leipzig 1784. Hartmann.* Míg azonban a franciák 1875-ben egy modern kiadással újból életre keltették⁶⁾ nem épen a legbarátságosabb szándékkal a katolikus egyházzal szemben, és a németek is 1877-ben megint kinyomtatatták⁷⁾ válaszul a Canossa-járás 800 éves fordulóját ünneplő Rómának, addig a mi fordításunknak mind a mai napig nem sikerült az észrevétlenség homályából napfényre vergődnie.

Pedig ez a dialogus pusztán irodalomtörténeti szempontból is egyike a legérdekesebb tárgyakkal. Több mint 400 év óta izgatja a kutatást titokzatos eredete, de rejtelseit tisztázni még mindig nem sikerült. Amikor közvetlenül Gyula pápa halála után ez a pamflet megjelent, óriási feltűnést keltett az akkori tudós világban. Ezt főképpen az idézte elő, hogy az 1512. május 3-ikán tartott lateráni zsinaton nagy feltűnést keltő Aegidius Viterbo beszédének s Peter d'Ailly meg Gerson halaszthatatlannak hirdetett reformgondolatainak megragadó merészséggel és rendíthetetlen bátorsággal kifejezésre juttatott visszhangját csendítette meg az érdekelt körökben. Hangja, merészsége és szokatlan ereje azt sejtették, hogy a névtelen irat mögött kiemelkedő egyéniségnek kell rejtőznie. Ez a magyarázata annak, hogy a dialógust a közvélemény kezdetben a kor legharcosabb szellemének, *Hutten* Ulrichnak, tulajdonította. Ez a feltevés Brunet tekintélye révén az irodalomtörténeti köztudat egy részében voltaképpen ma is benne lappang. Hutten összes műveinek kiadásában Eduard Böcking *Julius*-t ugyan a „Dialogi Pseudo Huttenici” közé helyezte,⁸⁾ de a kérdést valójában ő is megoldatlanul hagyta s azok sem tudták végkép eldönteni, akik határozottan vitatták, hogy sok szó fér Hutten szerzőségéhez.⁹⁾ Az igazság minden bizonnyal az utóbbiak részén van. Tény, hogy ezt a nevet ma már senki komolyan nem emlegeti *Julius* írójául, mert oly nagy és feltűnő a különbség a párbeszéd sima, könnyed, ügyes retorici-

⁵⁾ Dialogue entre Saint Pierre et Jules II à la porte du Paradis. Amsterdam, Bernard, 1727. A. A. Barbier: Dictionnaire de Ouvrages Anonymes. Paris 1872. Tom. I. col. 944.

⁶⁾ Julius dialogue entre Saint Pierre et le Pape Jules II à la porte du Paradis. (1513). Traduction nouvelle en regard du Texte Latin par Edmond Thion. Paris 1875.

⁷⁾ Julius II. Ein Gespräch vor der Himmelsthür. Aus dem Lateinischen des Girolamo Balbi, Bischofs von Gurk. Berlin 1877. Verlag Adolf Enslin.

⁸⁾ Ulr. Hutteni opera quae reperiri potuerunt omnia, edidit Boecking. Lipsiae, Teubner, 1859. IV. 421 kkl.

⁹⁾ Dav. Friedr. Strauss: Ulrich von Hutten. Bonn 1878. 68 kkl.

kája és Hutten nehézkes, széles előadásmódja között, hogy ez határozottan ellene mond a német író szerzőségének. Természetesen Huttenen kívül mások is szóba kerültek. Így sokan Desiderius Erasmus-ra gondoltak, a kor másik hírneves dialogusírójára. Épen Luther vette őt gyanuba.¹⁰⁾ Ezt azonban Erasmus erélyesen és felháborodva utasította vissza 1519-ben a Lorenzo Campeggi kardinálishoz intézett levelében, ahol többek között ezeket írja: „Quidam testabantur Hispani cujuspium esse, sed suppresso nomine, rursus alii Fausto poetae tribuebant, alii Hieronymo Balbo”.¹¹⁾ E felvetődő nevekből látszik, hogy a közvélemény semmiképpen sem tudott napirendre térni e szellemes dialogus homályba burkolózó eredetén. Erasmus levele figyelmünket visszatereli a könyv címére, amelynek élén ott áll ez a megfejtésre váró 3 betű: *F. A. F.*, amely Erasmus sejtésének megfelelően így oldható fel: *Fausti Andrelini Foroliviensis*.¹²⁾ E szerint tehát annak a költőnek a munkája volna, aki Forliban született s 1517-ben Párisban halt meg, ahol 30 éven át a széptudományok mestere volt, azonkívül XII. Lajos és Bretagnei Anna „poeta regius”-a. De épen ez utóbbi vonatkozása kizárja még a feltételezését is, hogy egy ilyen mérész és egyházellenes könyvet mert volna a világ elé bocsátani. Összegyűjtött munkáinak egyik kiadásában sem fordul elő ez a dialogus, s mindazok közt, kik e névtelen művel vonatkozásba kerültek, az ő szerzőségének van legkevesebb valószínűsége, annak ellenére, hogy a címlap gyanut ébresztő kezdőbetűi egészen ráillenek. A névtelenség körüli vitában tényleg eddig még senki komolyan közbe nem lépett a „poeta regius” írói tulajdonjoga érdekében.¹³⁾

Hutten, Erasmus és Faustus Andrelinus nevének kiküszöbölése után nem marad más hátra, mint *Hieronymus Balbus-ra*. háritani a gyanut, úgy ahogy azt már Erasmus tette. Költő, tudós, filozófus, jogász, történetíró, szónok, diplomata, egyházfő s minden téren elsőrangú tehetség volt ez a velencei születésű és fényes közéleti pályát megfutott ember, aki bennünket közelebről azért is érdekel, mert hányt-vetett zajos életének java részét Magyarországon élte le. Amikor hozzánk érkezett, kalandos mult állt már mögötte. Erkölcstelen élete miatt állítólag Páduából szöknie kellett a nép dűhe elől. Ez azonban homályos, tisztázatlan pont, esetleg pusztá mendemonda. Élete csak 1485. óta kísérhető figyelemmel. Ettől az évtől kezdve a párisi egyetemen a humaniora tanára volt s állandó harcban állott kollégáival, főképen Tardivussal, és földijével, Faustus Andrelinussal, ami egyre mérgesedett s végül annyira elfajult, hogy a rázuduló egyéb botrányos híresztelések miatt is futva kellett otthagynia Párist. Faustus Andrelinus a „De fuga Balbi ex urbe Parisia” című versében gúnyosan utána is nevetett. Balbus azonban olyan ember volt, aki minden körülmények közt talpra esett. Miksa császár felszólítására még ugyanabban az évben (1493) beiktattatta magát a bécsi egyetem tanári

¹⁰⁾ Tischroden. 209 l.

¹¹⁾ Laurentium Campeginua Cardinalem. 416 sz.

¹²⁾ Panzer, Tom. IX. p. 165.

¹³⁾ Egyedül csak Otto Menkenius kardoskodott mellette: Miscellanea Lipsiensia. Lipsiae 1743. VI. l.

karába. Új állomáshelyén lelkes hallgatóságának a jogbölcseletet és a retorikát tanította. Összeférhetetlen természete azonban itt is olyan kellemtelenségeket zúdított rá, hogy türhetetlen helyzetét 1499-ben csak újabb meneküléssel tudta lerázni magáról. Magyarországon keresztül szándékozott hazájába futni, de a Vértesben a rablók kifosztották s félholtra verték, amint ezt egyik versében szánalmasan elpanaszolja. Barátai pártfogása révén sikerült ekkor a prágai egyetemen meghuzódni, de erkölcstelen magatartásával megint annyira felingerelte maga ellen az egyetem tanári testületét s még legjobb barátait is, hogy nem volt maradása, jóllehet a közvélemény kiengesztelésére még a papi rendet is felvette. 1501 táján tehát Magyarországra költözik s itt ritka ragyogású új élete kezdődik. Ulászló később megbízta gyermekei (Lajos és Anna) nevelésével, s ennek révén egyre váltogatja a fényes állásokat: 1513-ban váci prépost és királyi titkár, 1514-ben egri örkanonok és 1515-ben pozsonyi prépost. Azonkívül a király bizalmas embere s az ország leghatalmasabb főúranak, Szakmáry Györgynek, kegyence. Ennek kölni diplomáciai megbízatásait is: 1515-ben követségben jár Innsbruckban Miksa császárnál, ugyanabban az évben előkészíti Miksa, Ulászló, Lajos és Zsigmond bécsi találkozását s maga is résztvesz azon. Később Zsigmond lengyel király krakói esküvőjén képviseli a magyar királyt s 1518-ban az augsburgi tartománygyűlést tüzei harcra a török ellen. 1520-ban szintén mint magyar követ jelen van V. Károly aacheni megkoronáztatásán s szerepet vitt Mária és II. Lajos politikai érdekű házasságának előkészítésében is. Legfényesebben a wormszi gyűlésen (1521) állotta meg helyét, ahol a Lutherre zugó s a török ellen izgató szónoklatával bámulatra ragadta hallgatóságát. Elég tájékozottsága volt a politika rejtelmeiben, hogy korán észrevegye a Nyugat irányába hömpölygő török veszedelmet s Magyarország elháríthatatlan végetes sorsát. Két évtizedes nyugalmas magyar élet után, mely feledtette multját s teret adott becsvágyának, átpártolt tehát Ferdinándhoz s lett belőle gurki püspök (1522). Hosszas volna részletezni a hanyatló ember életét, amelynek van még egy-két ragyogó pontja: Ferdinánd megbízásából követsége több alkalommal a pápai udvarban, propagandája a török ellen s buzgolkodása a reformáció feltartóztatására alakítandó fejedelmi szövetség érdekében. Utolsó nagy sikerét az V. Károly bolognai koronáztatására írt „De coronatione” című állampolitikai értekezésével (1530) aratta. Ebben többek között azt hangoztatta, hogy a német császárnak nincs szüksége Róma elismerésére s ezzel megint haragot szított maga ellen, most az egyházáét. Élete végső éveit nem ismerjük. Az 1535-ből való utolsó adat szerint ez mindenestre nagyon szomorú lehetett: szülővárosa szegénykórházában a legnagyobb nyomoruságban halt meg.

Ez a rövid életrajza¹⁴⁾ annak a férfiúnak, aki a legügyesebb diplomaták közé számítható; gazdag munkássága: latin versei, levelei, dialo-

¹⁴⁾Ezt legkimerítőbben *J. Retzer* írta meg: Hieronymi Balbi Veneti Gurcensis olim episcopi Opera poetica oratoria, ac politico-moralia. Ex codicibus manuscriptis, primisque typis collegit et praefatus est Josephus de Retzer. Vindobonae, apud Josephum Stahel, MDCLXXXI–II. Vol. I. p. VII–LXXII: „De vita et scriptis Hieronymi Balbi.”

gusai, beszédei, erkölcsfilozófiai, jogi és történelmi tanulmányai révén pedig korának legkimagaslóbb humanista szellemei közt foglal helyet. Nem csoda tehát, hogy a közvélemény, melynek visszhangjául tekinthető Erasmus levele, benne sejtette a *Julius* dialogus szerzőjét. Valóban mindazok között, akik számba jöhetnek, ő vonhatja ki magát legnehezebben a ráháramló gyanu alól. Mellette illetőleg ellene szól főképpen két körülmény: személyes ellenszenv II. Julius iránt, akire szülővárosa érdekeit sértő politikai eljárása miatt neki, mint Velence fiának, épen elég oka volt haragudni, továbbá meggyőződéssel vallott felfogása az egyház reformjáról, aminek több ízben, így VI. Adorján és VI. Kelemen pápa előtt is, kifejezést adott. Élete és jelleme sem mond ellen ennek a feltevésnek. Összeférhetetlen, kritizáló, környezete és feljebbvalói eljárását kellemetlenül fessegető szellem volt, aki az embereken és a viszonyokon mindig erőszakosan felül akart kerekedni. Általában tipikus képviselője korának, melynek jellegzetes hibája, a gyakori és könnyelmű összeütközés az erkölcsi világgal, életének valamennyi mozzanatából visszaverődik. A dialogus szelleme és szellemessége, fényes retorikája és sima ügyessége – a durvaság határait surló kényes részletek hirtelen letompításával – kétséget nem hagy, hogy az senki másától nem származhatott, csak a humanizmus valamelyik fényes elméjétől, amilyen maga Balbus is volt. Növelte vele szemben a gyanut, hogy többi prózai munkái és a dialogus stilusa közt, főképpen bizonyos stereotyp fordulatokban, szembetűnő hasonlóság mutatkozik. Ez készítette már Gourmont véleményét s még inkább Retzert, Balbus műveinek kiadóját, szövegkritikai érvekkel is e vád meggyőződéses állítására. Zavaros életében Balbus sokkal súlyosabb meggyanúsítások alól ki tudott sikamlani, ez azonban még ma is megcáfolatlanul tapad rá. El nem döntött perrel állunk ugyan szemben, de azért az irodalomtörténet szívesen hajlik e vélemény felé, amely még csak növeli a dialogus szenzációját. Hozzá tartozik azonban az igazsághoz, hogy Balbus felhozhat két méntséget, amellyel tompítani tudja a rákent gyanú élet. Egyik az, hogy a dialogus nyilvánvalóan a francia udvar érdekeit szolgálja, amely ellen – mint a történelemből ismeretes – Gyula pápa a „szent ligá”-t alakította s hadi sikereivel elég érzékeny megaláztatást is mért rá. Épen ez a háttér annak, hogy XII. Lajos megengedte a dialogus nyilvános előadását a párisi egyetemen. Megmagyarázhatatlan azonban, hogy ugyan mi oka lehetett a Párisra különben is kellemetlen érzelmekkel emlékező Balbusnak a pápával szemben a francia érdekeket pártfogolni. Ez kétségtelenül gondolkozóba ejt Balbus állítólagos szerzőségével szemben. Másik mentő körülménye az olasz eredetű budai humanistának a dialogus élén álló *F. A. F.* rejtélye, amely csak Faustus Andrelinus nevével oldható fel. Ámde Balbus hívei illetőleg vádlói erre azt felelik: milyen könnyű és szellemes volt ezekkel az oda csempészett kezdőbetűkkel állani bosszút biztos magyarországi magányából azon az Andrelinuson, aki őt Párisból menekülésre kényszerítette!

E feltevés szerint tehát világhírű dialogusunkat, mely a 16-ik század tudós közvéleményét felverte s még nyugvópontra nem jutott négy évszázados vitát eredményezett, a velencei eredetű váci prépost írta, akinek fényes tehetségét sok szál fűzi a magyarországi humanizmushoz. *Ábel*

Jenő kimerítő tanulmányára¹⁵⁾ kell itt utalnunk, aki először iktatta őt be szellemtörténetünk multjába. Tagja volt a Cestestől 1497-ben szervezett „Sodalitas Litteraria Danubiana” körének s előmozdítója a magyarországi és a bécsi humanisták szellemi érintkezésének.¹⁶⁾ Allítólag Magyarország történetét is megírta, de ez elveszett, s jogi tanulmányaival befolyással volt a magyar törvényhozásra is, de ennek terjedelme még megállapíthatatlan. A Retzer kiadásában olvasható magyar tárgyú versei és levelei¹⁷⁾ amellelt tanuskodnak, hogy kapcsolatait szellemi környezetünkhöz két évtizedes magyarországi tartozkodása meglehetősen szorosra fűzte és elmélyítette. Érdeklődésünk tehát a személyével kapcsolatba hozott Julius dialogus iránt jogos és egészen természetszerű.

Ettől függetlenül *Kovács Ferenc* fordítása ténylegesen is a magyar szellemtörténet körébe vonja azt, jelentős adattal gyarapítva európai vonatkozású kapcsolatainkat. De mi juttatta eszébe ennek a szorgalmas, lelkes írónak, hogy éppen akkor ezzel a látszólag elavult dialogussal foglalkozzék? Egy pillantás a 18-ik század 80-as éveire, amikor tudvalevőleg tobzódott a pasquillus-mánia, visszaemlékezve a felvilágosodás korának katolikus ellenes magatartására s II. József egyházpolitikájára, egy-szerre nyitját adja a Gyula pápáról költött dialogus alkalmoszerű fellelevenítésének. Éppen beleillett ebbe az időbe, amely újból vitába szállt az egyház világi hatalmával. Ehhez járult egy nagyjelentőségű világtörténeti esemény: VI. Pius személyes látogatása Bécsben II. Józsefnél, mely a közvéleményt a röpiratok özönével izgatta az érkező pápának nem a személye, hanem az egyház érdekeit védelmező szándéka ellen. A különben is híres, és forgalomba hozott új kiadásai révén igen jól ismert *Julius* dialogus, melynek tárgya a napi eseményekbe élesen belevágott, ezeknél az éveknél megfelelőbb pillanatot nem találhatott volna emlékezetbe idézésére, olvasására, s egy olyan irodalmilag műveit embernél, mint amilyen *Kovács Ferenc* volt, a maga multságául egyszersmind lefordítására. Egyébként is divat volt akkor pasquillusokat írni, olvasni s a katolikus egyház és vallás rovására nevetni. Ez az idő volt az, amikor részben hívott, de leginkább hívatlan elemek kezéből a 80-as évek szellemi viszonyaira és érzületére rendkívül jellemző pasquillus tömeg került ki, amely célt tévesztve az egyház elleni küzdelem teréről a katolikus vallás dogmáinak bántó kritizálására, milliók szent meggyőződésének gúnyos támadására,

¹⁵⁾ *Ábel Jenő*: Magyarországi humanisták és a Dunai Tudós Társaság. Budapest 1880. Akad. Ért. VIII. k. 8. sz. 82–38 l. (A dialogus szerzőségében azonban *Abel Balbus* ellen nyilatkozik. U. o. 71 l. 101 jegyz.) *Balbus* magyarországi szereplésére l. még *Knauz Nándor*: *Balbi Jeromos II. Lajos király tanára*. Magyar Sion IV. 1866. 5 kkl.

¹⁶⁾ *Hegedüs István*: Hieronymus *Balbus* dicskölteménye *Mátyás királyról*. IK. 1921. 153 l.

¹⁷⁾ Verseket írt *Vitéz Jánoshoz*: 114 sz. I. 195 l., 138 sz. I. 206 l. *Vitéz Mihályhoz*: 118 sz. I. 197 l., 130 sz. I. 203 l., 153 sz. I. 215 l., 154 sz. I. 215 l., 167 sz. I. 224 l. Van egy „De schismaticis in Hungaria” (204 sz. I. 239 l.) és „De legibus Hungariae” (202 sz. I. 237 l.) c. verse. Ez utóbbi eredetileg *Verbőczy Tripartitumának* 1517-iki bécsi kiadásában jelent meg. A „De laudibus bellicis regis Pannoniae” c. *Mátyás királyt* dicsőítő verséről, melyet *Hegedüs István* magyarra fordított, l. IK. 1921. 150–155 l. *Lajos királyhoz* és *Szalmáry Györgyhoz* intézett levelei (I. 2–98 l.) szintén tele vannak magyar vonatkozásokkal.

ferdült. Természetesen hozzánk is eljutott belőle egynehány. Épen abban az időben, amikor Kovács Ferenc a *Julius dialogus*-t fordíthatta, bocsátotta ki *Szacsvey Sándor*, a Magyar Kurir szerkesztője, ennek az irány-
nak két legjellemzőbb darabját: *Az Izé-t és Zakkariásnak... levelei*-t.¹⁸⁾ Az előbbi e kor legfrivolabb irodalmi terméke, az utóbbi annyira pórias és obszcén s iránya oly mértékben sértő, hogy „bizonyos nemét az undor-
nak kelti fel”.¹⁹⁾ Hozzájuk képest a *Julius dialogus*, mely a vallásos ér-
zületet bántólag nem érinti, csak az egyház világi hatalomra törekvésével
hadakozik, magas irodalmi színvonalon álló, ízléses és szellemes írásmű.
Esetleges megjelenése a 18-ik századi magyar röpiratirodalom szintjének
csak javára vált volna.

Nem tudjuk, mi tartotta vissza Kovács Ferencet fordítása kinyoma-
tásától. Lehet, hogy szándékában sem volt efféle terv. Nem érezte magát
írónak, csak saját kedvtelésére forgatta a tollat, sokkal több kéziratot
munkát hagyva hátra, mint amennyit jól megfontoltan kinyomatott.²⁰⁾
Az is lehet, hogy jó érzése és átlagon felülálló ízlése riasztotta vissza attól,
hogy a durva pasquillusoktól felizgatott katolikus közvéleményt a tömeg
újabb gúnyos kacagásnak tegye ki. Becses kézírata így is mindig fenntartja
annak emlékét, hogy a felvilágosodás korának katolikus ellenes áramlata
hozzánk is elhozta a világirodalomnak ezt a még sokáig nevezetes hírben
maradó és érdekes multu humanista dialogusát.

2. Krisztus Urunk beszélgetése Szent Péterrel (1560.)

Az Erdélyi Múzeum Egyeslet könyvtára I. Hung. Q. 132 szám alatt őrzi
régí magyar irodalmunknak azt az érdeemes verses emléket, amelynek betű-
hív szövegét alább tesszük hozzáférhetővé irodalomtörténetünk számára.
Kiadását megokolja az a körülmény, hogy a szerencsés véletlen egyetlen, ne-
hezen megközelíthető példányban őrizte meg számunkra ezt a ritka érde-
kességű dialogust, amelyet Krisztus Úrunk folytat Szent Péterrel a „vi-
lág el-fordult... gonosz s veszedelmes állapottyáról”. Érthető tehát, hogy

¹⁸⁾ 1. *Az Izé Purgatoriumhoz való Utazása*. Sz. S. H. n. 1786. 2-ik kiad. 1787. –
2. *Zakkariásnak a pápa titkos író-deákjának az austriai tartományokban lett vallás-
béli meg-világosításáról, Rómából költ levelei az ő lelki barátjaihoz*. Kiadattak egy
eretnek-által. Fordítottak olasz-nyelvből. 1786 eszt. H. és ny. n. – *Szaitz Antal Mária*
(Máriafi) „Igaz Magyar”-jában (1788–89. II. 40. III. 44.) általánosságban már
utalt arra, hogy e röpiratait Szacsvey németből fordította. Ballagi Géza alább idézett
munkájában (169, 171 l.) hiányzik megjelölése a meglehetősen nehezen hozzáférhető
forrásuknak, amelyeket az Ungarische Jahrbücher-ben (1928. Band VIII. 79, 82 l.)
már megállapítottam: 1. *Reise nach dem Fegefeuer. Ein Gesicht von L. Dingen*, (!)
S. I. 1784. – 2. *Briefe aus Rom über die Aufklärung in Oesterreich von Zakkaria*
pápstl. Geheimschreiber an seine gestliche Freunde. Herausgegeben von einem Protes-
tanten. Aus dem Italienischen. Frankfurt u. Leipzig 1785. – Ez az apokrif Zakkaria,
kinek nevét elcsente a röpirat, nem más, mint *Francesco Antonio Zaccaria* (1714–1795),
századának legharcosabb szelleme és legkiemelkedőbb jezsuita írója, akinek *Backer*
(Bibl. n. éd. par Sommervogel. 1898. VIII. 1381 kkl.) 161 nyomtatott munkáját
sorolja fel. Az osztrák provinciában is tevékenykedett. A röpirat ismeretlen szerzőjé-
nek tehát kézenfekvő volt személye és neve, amellyel hatásosan hátba támadhatta a
katolikus egyházat. Egy másik skandalozus tartalmu könyvet is kiadtak Zaccaria neve
alatt *Christlicher Tugendspiegel* címmel (Roma u. München-Leipzig, Weygand 1786.)

¹⁹⁾ *Ballagi Géza*: A politikai irodalom Magyarországon 1825-ig. Budapest 1888,
169, 171–172 l.

²⁰⁾ *Császár Elemér*: Kovács Ferenc irodalmi hagyatéka. IK. 1918. 208, 299, 423 l.

irodalmi összefoglalásaink kénytelenek voltak eddig csupán cím szerinti megemlítésére szorítkozni²¹⁾ s így mind a mai napig a magyar szellemtörténet felhasználatlan adata maradt. Szabó Károly bibliografiai leírásán²²⁾ s egy doktori értekezés tartalma kivonatolásán²³⁾ kívül egyedül csak Thienemann Tivadar szólott hozzá érdemileg.²⁴⁾ Ő is azonban kénytelen volt német forrásán keresztül ítélni róla.

A 4-rét, alakú s teljes két ív terjedelmű (A₁₋₄, B₁₋₄) könyvecske, amelynek épen és hiánytalanul ránk maradt lapjain két hasábosan futnak a verssorok, 1649-ben jelent meg Bréver Lőrinc lőcsei könyvnyomdájában. Legelőször Bod Péter vett tudomást róla Szent Hilarius-a előszavában (Szeben 1760), cím szerint megemlítve az „éles, elmés, szurós együtthaló beszélgetések, satirák, ortzazó versek” között, „amelyek ... azért iratnak, hogy fulánkot hagyván az Olvasóknak elméjekben, az vétkektől elvonattatnának”. Magyar Athenas-a 93-ik lapján ismét figyelemre méltatja ezt a „minden rend-béli embereknek veszett tselekedetekről” írt „szép elmés könyvetské”-t. Ez a szorgalmas irodalomtörténeti adatgyűjtőnk, az első magyar nyelvű írói lexikon szerkesztője, gr. Gyulai Kata gr. Teleki Imréné könyvtárában ismerkedett meg dialogusunkkal. Később a könyv Benkő Ferenchez került s az ő ajándékából jutott aztán az Erdélyi Múzeum Egylet tulajdonába. Unicum példányunk tehát azért is érdekes, mert Szabó Károly teljes valószínűleg látszó megállapítása szerint valaha Bod Péter kezei között forgott.²⁵⁾

A címlap szerint Gyirwa Wentzel buzgalmának köszönhetjük e verses párbeszédet. Tőle Bod Pétert csak egy évszázad választotta el, de már ő sem tudott számot adni, hogy ez az idegen hangzású név viselője „mitsoda rendbéli ember” lehetett.²⁶⁾ Kevés figyelemben részesült személyéről útbaigazító adat azóta véletlenül sem vetődött felszínre. Biztosan csupán azt tudjuk róla, hogy ő gazdagította szellemtörténetünket azzal a középkori Sibylla verssel, amely régi irodalmunk legegységesebb tárgykörű emlékei közé számítható.²⁷⁾ Megállapítható továbbá még az is róla, hogy minden valószínűség szerint katolikus vallású ember lehetett. Mindkét munkájában, ha nem is kiélezetten, elárulja felekezeti pártállását.

Gyirwa Wentzel oly korban élt, mely az írói tulajdonjogot tiszteletben tartotta, nem úgy, mint a következő évszázad, amikor – nálunk épúgy, mint külföldön – meglehetősen elmosódott e fogalom tartalma és értéke. Becsületesen megvallja tehát, hogy Nyul Conradus művét fordította németből magyarra az „ujtság kívánóknak kedvekért”. Annyira lelkiismeretesen járt el, hogy még a szerző nevét is megmagyarosította. Abban az időben természetesen az irodalmi újdonság is más megítélés alá esett,

²¹⁾ Pintér Jenő: A magyar irodalom története a legrégebbi időkől Bessenyei György fellépéséig. Budapest 1909. II. 313 l. 2. jegyz.

²²⁾ Szabó Károly: Régi Magyar Könyvtár. Budapest 1879. 350 l.

²³⁾ Ujvárossy Szabó Gyula: A magyar verses oktató költészet története 1772-ig. Budapest 1910. 122–123 l.

²⁴⁾ Thienemann Tivadar: XVI. és XVII. századi irodalmunk német eredetű művei. IK 1923. 152–153 l.

²⁵⁾ Szabó Károly: i. m., 351 l.

²⁶⁾ Bod Péter: Magyar Athenas. 1760. 92 l.

²⁷⁾ Szövege bevezetéssel e sorok írójának kiadásában sajtó alatt.

mint ma. Évtizedek, néha évszázadok teltek el, míg egy irodalmi mű a nyelvhatárokon átjutott. Ebben az esetben közel 90 esztendő választja el a német eredeti és a magyar fordítás megjelenését. Az eddigi kutatások szerint a német irodalom területén 1560-ban tűnt fel először a mi magyar dialogusunknak megfelelő német szöveg a következő címmel: *Gesprech des Herren Christi miy S. Petro von der Welt lauff vnd jrem verkerten boesen wesen*, amelynek még ugyanabban az évben megjelent második bővített kiadása a szerzőt is megnevezi: *Beschneiten durch Conrad Hasen*. Goedeke a 16-ik század második feléből még 8 kiadását sorolja fel ennek a nyilvánvalóan kedvvel olvasott könyvecskének.²⁸⁾ Nyelvének utbaigazítása szerint írója, – aki személyileg ép annyira ismeretlen, mint a magyar fordító – sziléziai ember lehetett s dialogusát az 50-es években írhatta, még pedig Fr. Dedekind széles körben olvasott könyvének, a 16-ik század nyers erkölceit ironikusan és durva módon ostorozó *Grobianus-ának* megjelenése (1549) után, melyre a német szerző két helyen is hivatkozik.²⁹⁾ Egyébképpen formailag, nyelvilleg, verselésében és rimelésében semmiesetre sem tartozik ez a költemény korának legkiválóbb termékei közé, hasonlóképpen magában a dialogusban sincs semmi feltűnő művészi készség. Ezt pótolja tartalma, amely éles és érdekes bepillantást enged az akkori idők társadalmi életébe és erkölcsi viszonyaiba.

Az elbeszélésnek ma jól ismert és megszokott kerete akkor még az újdonság ingerével hathatott. Szent Péter kíváncsi a világ folyására, vajjon úgy tartja-e magát, mint amikor az Urral a földön járt-kelt. Krisztus Urunk ugyan óva inti, hogy tegyen le szándékáról, de azért hajlandó egy hónapi szabadságra ereszteti őt. Péter ezt keveseli s hat hétért könyörög. Alig forog le azonban 14 nap, váratlanul visszaérkezik. A vers hátralevő részét (53. sortól végig) aztán a földön szerzett keserves tapasztalatainak, illetőleg panaszainak felsorolása tölti ki. Annyira fel van háborodva a merő rusnyasággal fertőzött világ rosszaságán, hogy csak egy napra szeretné átvenni az Úrtól a világ kormányzásának hatalmát. Majd méltóképpen megbüntetné az elvetemült embereket. Elbeszélése rendjén még több ízben kihozzák sodrából az élénken felelevenedő földi képek. Az isteni jóság és bölcsesség, amely csak rövid közbeszólásokkal szakítja meg az elbeszélés rendjét, állandóan csendesíti Péter gyarló emberi természetének szenvedélyes kifakadásait.

Földi vándorlásában legelőször is arra volt kíváncsi, vajjon prédikálják-e és mily módon hirdetik az Úr igéjét? Bemegy egy templomba, ahol nagy csodálkozására alig 50 hallgatót lát, míg az utcán és piacon papot szidó s egyházra morgó száz embernél is többen sűrögnek-forgognak. Meg nem állhatja, hogy rá ne szóljon a csavargókra, de azok istentelen csúfos feleleteikkel beléfojtják a szót. Közben észrevesz egy korcsmát s benéz oda. Milyen nagy az álmélkodása, hogy bor, kártya és kocka mellett többen vannak benne, mint a szentegyházban. Magának is bort hozat és csendesesen visszahuzódik egy szegületbe. Jámorsága azonban durva tettelegességre iz-

²⁸⁾ Goedeke: Grundriss. Dresden 1886, II. 274 l:1560., s. a., 1560., s. l. 1561., s. l. 1568., s. l. s. a., Nürnberg 1584., s. l. 1587, Ez utóbbi kiadást újból lenyomatta Oscar Schade: Satiren und Pasquille aus der Befeformationszeit. Hannover 1856. I. 154–175 l.

²⁹⁾A 219. es 329. sor Schade id. kiadásában.

gatja a duhaj vendégeket. Felháborodásában már-már vissza akar fizetni, de mégis meggondolja, hogy azok többen vannak s okosan beletörődik kényelmetlen helyzetébe.

Még sok leverő dolgot látott az Úr szolgálja. Az emberek tele vannak képmutatással, hazudozással és rosszindulattal. Csak színnel és szájjal keresztények, az Úr igéjéhez nem tartják magukat, rusnya viszázkodás és vérontás az egymás közti igazi viszonyuk. A papok tudatlanok, hiveiket legeltetni nem képesek. A parasztot nem tanítják, csak korholják, ez azonban szavukra ügyet sem vet, mert a dorgáló élete nem felemelő ragyogás, hanem merő rossz példa. Nem is csoda, mert ahány pap, annyiféle: az egyik szofista, a másik Picard hive, a harmadik Zwingler követője, s mindenik a saját hasznán kívül egyebet nem lát és nem keres. Csak lett volna hatalma, eltörölte volna mindnyájukat, – kiált fel újból a világ csalárd folyásával elégedetlen Szent Péter. Aztán hol vannak a régi oskolamesterek, akik hasznukat nem nézve szépen oktatták a gyenge ifjúságot! Hirük sincs már ezeknek. A mostani tanítók hetekig könyvet sem vesznek kezükbe, ellenben tükör előtt hivalkodnak, pálinkáznak, nyelveskednek, csak imígy-amúgy tanítgatnak s még templomba járni is szégyelnek. „Igen néznek fizetésre, de ritkán az gyermekségre”. Egészen érthető, ha a gonosz példától elvakult apró emberkék, kik még az ábécét sem tanulják meg, zablán nem tarthatók s felnöve a gonoszságban teljesen elmerülnek. Ilyen körülmények közt az igazság is csalárd szint mutat, s betörik a feje vagy előnti tejfölet, ki annak érdekében szót emel. Már a bírák sem az igazság emberei. Nincsen olyan dolog, amit ezüsttel elkötni nem lehetne. Az igazság pehelykönnyű, a pénznek ellenben nagy a súlya s így a szegény ember, ki a prókátort ki nem elégítheti, mindig pervesztes a maga igazában. „Hogy lehetsz oly nagy türhető, ily sokáig szenvedhető” – kiált fel újból türelmetlenül a világ gonoszságán eléggé megbotránkozni nem tudó Szent Péter.

És következik egy másik örök kép: a mértéktelenségben és bujaságban tobzódó emberiség leábrázolása. Csak kockán s mulatságon jár az eszük, s némelyek annyira elvadulnak, hogy papucsból, mosdóból isznak, üveget rágnak, gyertyát nyelnek. Isten adományát, a bort, életük rövidítésére fordítják, testileg-lelkileg tönkremennek, a jókat leszólják s napestig fejükben csak paráznás dolgokat kergetnek. Ismét kéri Szent Péter az Urat, hogy hágjon rájuk s büntesse pokollal latorságukat.

Egy alkalommal kellemetlen élményben volt része. Szállásán katonákkal akadt össze. Jámborul meghuzódott egy sarokban, szemlélve az éktelen ruházatu vitézeket. Egyszer csak az egyik hozzá sompolyog, szeme láttára ellopja süvegét, nyomban el is adja, a másik pedig sörrel arcát tele fujja. Helyéből még megmoccanni sem mert, mert velük egy kovászból való még gorombább társaság lépett be. Álmélkodva hallgatta merő istentelen, rút átkokkal-szítkokkal terhes beszédüket. Elgondolta, hogy az Úr ezekért az érdemetlenekért szenvedett fájdalmas kereszthalált. „Uram mért engedsz nékiek, hogy el nem hagyod veszniek?” – fejezi be panaszainak újabb szakaszát Szent Péter.

Sorra jön aztán a társadalom többi rétegeinek erkölcsi feltárása. A parasztok is állandó tobzódásban tékozzolják javaikat, fennen ágaskodók s paraszt létükre nemes formát üznek. Egyszer meg is járta egy ilyen bársonyos ruhájú „mint egy disznó részeg” paraszttal, aki kevélyen ficáncoló

paripájával kétszer rátaposott, amikor a mezőn járt-kelt. Ilyen a paraszt ember: mindig csak a bor után tudakozódik, megrészegeedik, verekedik. Lelkiismerete könnyebben elviseli az embervért, mintha egy kutyának oltja ki életét. Csak büntetéssel lehet a parasztot észre téríteni, különben gonoszságával még az Urat is lerántja a mennyekből. Nem sokkal különbek a szülők és a gyermekek erkölcei. Alig cseperedik a lányka 15 esztendőre, elkezdik cifrázni két-három szoknyával, palásttal, hajfonó zsinórral s övvel, hogy férjhez mehessen. Nagy kényesen járja a piacot, míg otthon alig van betevő falatja. Végre sikerül férjet fogni, megszületik a gyermek, semmi pénzük s feleáron elkotyavetyélik minden vagyonukat. Szép fajtája az embereknek a kalmár népség is. Ahol csak lehet, meghuzza a szegény embert: hamis mértéket használ s áruját mindenféle ravaszsággal nehezíti, csakhogy nyereségét szaporíthassa. A szomszédok kutya-macska barátságban élnek, egymásnak még köszönését sem fogadják. A szolgák és szolgálók az ételben melegszenek, de a dologban reszketnek. A gazdának magának kell a dolog végét megfognia, ha valamiképen létre akar jönni. Egyszer szállás keresés közben véletlenül bevetődött egy fonóba. Micsoda latornépség volt ott, legkisebb gondja épen a fonás. Amikor szemrehányással illette őket, keményen ráfordult egy hatvan esztendő virágszál: az erkölcsi szabályokat, az utolsó ítéletet s mi egyebeket csak papi fabulának minősítette, aztán „hallgass kopasz, mert majd úgy jársz, mint egy kuvasz” felkiáltással hozzáverte rokkáját. Erre a gonosz szolganép megfutamította, úgy hogy alig tudott egy csűrben elrejtőzni, ahol alaposan megfázott. Ezek a kellemetlen emlékek természetesen egyre nyomatékosabban sürgetik az Úr büntetésének rásúlyosodását az elvetemedett gonosz emberekre. A gazdagokban nincs semmi könyörület a szegény emberek nyomorúságán. Tíz közül egy ha enyhít a nélkülözésen. Igaz, hogy a koldusnépség is megbízhatatlan. Nyomoréknak, betegnek tettetik magukat, emellett – mint egy korcsmában véletlenül tapasztalta – jól esznek-isznak, még kutyájukat is vajjas kenyérral hizlalják s hozzájuk hasonló fertelmes rusnya asszonyokkal dúdasíp mellett mulatoznak. Mások meg közülök dulkan, rabolnak, a szegény embereket kifosztják, a szép lányokat megszeplősítik. A mesterember is megbízhatatlan. Portékáját kétszer is eladja, magával csak dicsekedik, emellett kontárkodik, rontva a jó mesterek munkájának becsületét és értékét.

Nyugodtan nézi az Úr ezt a sötét képet, melyet Péter a világ család állapotjáról eléje tár s fenségesen hallgatja a vádak özönét, melyet az Isten ígéjétől elvetemedett emberiségre zúdít. A szent ígéje ellen vetkedő világot eléri bosszúállása: majd észretéríti hadakkal, rablással, döghalállal és éhséggel. Akik bűnüket megsíratják, számíthatnak a mennyei eledelre, de a gonosz konokok a pokol kínjába veszítik magukat. Vigyázzon Péter, – adja ki utasítását az Úr – hogy csak az igazakat bocsássa be a mennyek országának kapuján.

E színes és korántsem egyhangú kép vázlatos körvonalából is látszik, hogy a versíró különösebb feltűnést nem keltő szellemmel és kezdetleges művészi készséggel rajzolta meg különben igen értékes kultúrhistoriai képét, amely inkább kor- és erkölcstörténeti szempontból, mint költőileg köti le figyelmünket, Mindenesetre többre kell tartanunk holmi lendületlen próza tökéletlen rímbeszédénél. A szerzőnek tagadhatatlanul volt mon-

danivalója s annak számára tudott is megfelelő formát találni, legfőlebb csak ügyessége hiányzott a kettő harmonikus egybeillesztésére. Nagyobb gondot fordított a kort jellemző vonások minél teljesebb összeszedésére és a való elemek száraz egymásutániságára, mint eszmei elrendezésükre és költői alakításukra. Olyan ember munkája, aki elégedetlenül szemlélte korának eltévelyedését, az erkölcsök kétségbeejtő meglazulását, a közélet bántó ferdeségeit s általában a rendes medréből kiköckent világ tétova félrekanyarodását. Ha nem is tudott olyan magaslatra emelkedni, mint nagy kortársa, Erasmus, akinél a jó és a rossz ellentétei kiegyenlítődve megbékülnek, viszont nem font ostort századának merev szigoruságából, hogy kegyetlen csapásokkal korbácsolja bűnbánatra a megtévedt embereket. Szigoru állásponttról nézi ugyan a társadalom minden rétegének erkölcsi inogását, de egy pillanatra sem laposodik el a 16-ik század jól ismert unalmas moralizálásában. Erkölcsi felháborodása a megtorlásra érett világ vétkes magatartásán csak Szent Péter gyakori megdöbbenésén s az Úr büntetésének követelésén érzik meg, viszont volt érzéke ahhoz is, hogy ironikusan nézze a viszonyokat s szelid humorral enyhítse a kép egyoldalú zordságát. Bármennyire is felháborodva analizálja a társadalom erkölcsi állapotát, valamennyi osztály képviselőre vet egy ironikus mosolyt és Szent Péter alakját is a humor szelid árnyalatával övezi. Ez a vonása kiemeli versünket régi irodalmunk száraz és unalmas erkölcsi fenytékei közül.

Elbeszélésünk épen azért, hogy tartalmilag a való élet nagyon is hű elemeit foglalta össze s csak arra helyezte a súlyt, hogy a romlott időnek minél több vonását egyesítse korképpé, jóval több a minden idők örök elégedetlenének zsörtölődő zúgolodásánál. A politikailag, vallásilag, szellemileg egyensúlyát veszített s főképen erkölcsileg megtántorodott és elvadult 16-ik század német társadalmának döbbenetes körvonalai vetődnek itt elénk, ami azonban a magyar változatban igen érdekesen, majdnem teljesen elmosodik előttünk. Ha Gyirwa Wentzel a címlapra lelkiismeretesen nem jegyezte volna rá, hogy dialogusát németből ültette át magyarra s útbaigazítása nyomán nem ismernék eredetijét, azt hinnék, hogy ezt az érdekes korképet, melyet a westfáliai békét követő esztendőben nyomtatott ki, közvetlenül az akkori Magyarország viszonyairól vette föl. A 30 éves háború kétségtelenül a német birodalmat rendkívül megviselte, de rombolólag avatkozott be Magyarország életébe is, amelynek közviszonyait hozzá még több mint egy évszázados török nyomorúság is züllesztette. A 17-ik század híres magyar hitszónokai, különösen *Pázmány Péter* és *Köleséri Sámuel*, elevenbe metsző kemény szavakkal ostorozzák az erkölcsi megtántorodásnak épen azon jelenségeit, amelyeket lesújtó földi tapasztalataiból Szent Péter Krisztus Urunknak felsorol. A részegség és a tobzódás veszedelmes voltáról mondott szent beszéde Pázmánynak épen azon kevesebb számú darabjai közé tartozik, amelyet különös nyomatékkal a magyarság erkölcsi életére vonatkoztat. Tudja – ugymond – milyen nehéz a megörögzött szokásból és csaknem természetté vált erkölcsből kiragadni az embereket, „kivált-képen abban az Országban, melyben az emberek Pinczetokok; és kikhél az élet csak ital, nem élet”. Azt gondolja, hogy Isten épen azért „rontotta és pusztította... a’ mi szegény Hazánkat, hogy az ő szabaddulásaért annyi részegítő köszönések lettek; hogy, ha egy nagy völgybe

vinnék a' Török Császár erejét, és reá eresztenék azt a' Bort, melyet. sok részegeskedésben meg-ittak Magyar-ország szabadulásaért: nem kellene semmi Viz-özön a' Török veszedelmére; mind Borban hálnának.” Amikor pedig az igazságról és a bírák kötelességéről prédikál, néhány sorba egy egész erkölcsi korpépet tömörít: „Mennyi verekedések, vér-ontások, gyilkosságok esnek naponként, nem csak az úton fosztogatóktól, hanem egyéb embentől-is. A' jövők-járók tolvajlasi, minden-napi kenyér. A' lopás, oly köz, mint-ha tisztességes kereskedés volna: mert sokan, csak azt nem lopják-el a' mihez nem férnek. A' Kereskedők, mesterséges csalárd-ságirul; A' Vitézlő rendek, ragadományirul, nem Predikációkat, hanem egész könyveket, és *Lamentációkat* kellene írunk.” Egy másik helyen a megvesztegetett bírakat annak a Cambysesnek példájával figyelmezteti pártatlanságra, aki megnyúzatta az igazságtalan ítélezőket s bőrukölből csináltatott ítélőszéket az utódok emlékezetének ébrentartására. Van szava az „Ország tagjai síralmából gazdaguló”, a szegény ember kutyáját, juhát, szőlejét, gabonáját harácsoló vitézek elítélésére is.³⁰⁾ *Köleséri Sámuel* pedig „A gyógyulhatatlan nép nyavalyássága” című prédikációjában ilyen megrázó képet rajzol: „Bizony, ha a' Képirok le akarnák írni Map-pára a' mostani Magyar hazát, egy sinlő beteg ember képében kellene le írni, ki csak agonizál, mert ha el szemlélljük: Beteg ebben az Ecclesia. Beteg a Politika. Betegek annak igazgatói. Beteg az egész Teste a' Nemzetnek, nincs abban épesség tetétül fogva talpig... Oh szegény beteg Haza! Bezzeg nagy mint a' tenger a te nyomorúságod, kicsoda gyógyít meg tégedet?” Nem egy prédikációjában felcsattan éles ostorcsapása a „megtérés nélkül való nyakas Magyar Nemzet” testén, mert „az Ég alatt Isten törvényéhez Engedetlenebb s' nyakasabb, Isten szolgálait csúfolóbb, Erőszaktevőbb, s' el Aradottabb Nép nem lehet a' Magyar Nemzetnél”, – s lehangoltan teszi hozzá: „Ez a nemzet csak ajakán pengeti a' Réligiót, de ahoz illendő, szíves maga meg jobbulás nélkül való. A' kegyességnek formáját viseli, de annak erejét meg tagadta.”³¹⁾

Olvasva ezeket a hol keserű, hol haragos, az akkori magyar közéleti viszonyokat súlyosan vádoló szavakat, feltárul előttünk az a szomorú idő, amely Gyirwa Wentzelt a *Szent Péter dialogus* megmagyarosítására készítette. Általános kortünet volt tehát a társadalom erkölcsi életének bomladozása s épen ez indíthatta Gyirwa Wentzelt arra, hogy lefordítsa a német reformáció korának a mi viszonyainkra jellegzetesen illő dialogusát, amely a 17-ik század közepén az ujdonság friss és az aktualitás melepően találó erejével hathatott nálunk. Kétségtelennek érezzük, hogy a magyar fordító szeme előtt a saját környezete lebegett, amikor a német szöveget magyarra áttette, s az olvasó sem gondolhatott másra, csak az őt közvetlenül körülvevő akkori világ csalárd folyására. Éppen ebből az eljárásból következik, hogy Gyirwa Wentzel versét tulajdonképpen nem lehet pusztán fordításnak minősíteni. Az elején ugyan egy darabig sorról-sorra kíséri eredetijét, de mihelyt a társadalmi osztályokra s az erkölcsi élet példaira kerül a sor, saját lábára áll s nagy önállósággal és szemmelátható belemelegedéssel pergeti tovább sorait. Ragaszkodik ugyan a maga előtt tartott szö-

³⁰⁾ *Pázmány Péter*: Predikációk. Posen MDCXXXVI. 216, 222, 629, 638, 1156 l.

³¹⁾ *Köleséri Sámuel*: Arany Alma Avagy alkalmazatos idoeben mondott ige. Debreczenben MDCLXXIII. Esztendoeben. 72–73, 78, 241–242 l.

veg gondolatmenetéhez, de ahol azt részletezőnek vagy unalmasnak találta, a sorokon átugrott, hosszabb részleteket 1–2 sorba tömörített, viszont a neki tetsző helyeken kényelmesen megállapodott s mintáját saját szemlélete szerint színezte tovább. Eredetijétől a legtöbb helyen csak indítékokat kölcsönzött, a kivitelben aztán saját erejére támaszkodott, amely gondolatokban soványabb, érthetőségben homályosabb, de tartalmilag formásabb eredményre vezetett. Különösen javára vált a magyar versnek, hogy a dialogus szatirikus jellegét plasztikusan kidomborította, jóízűvé élezte s általában a szatirát a maga egészében eredetijénél élvezhetőbbé tette. Ehhez járul még az is, hogy a nehézkesen hömpölygő és esetlenül hosszú német verssorokat majdnem kifogástalan ütemezésű 8 szótagos rövid sorokra tagolta, ami a német verssel szemben határozott formai előnyt, könnyedséget és élénkséget biztosít a magyar dialogusnak. Ez befolyással volt természetesen a magyar szöveg terjedelmére. Ahol ragaszkodott eredetijéhez, annak egy sorát a maga rövidebb formájában kénytelen volt két sorra terjedelmésíteni. Ha tehát mindent lefordít, kétszeresére növekedett volna a magyar vers, így azonban csak 100 sorral lett bővebb. E látszólagos megnyújtás ellenére is tartalmilag voltaképpen rövidebb a német szövegénél, annak körülbelül csak háromnegyed része.

Gyirwa Wentzel, mint e dialogussal egykoru Sibylla verséből is megállapítható, határozottan rendelkezett költői érzékkel, anélkül azonban, hogy valami különösebb művészi rátermettségét igényelhetne magának. Helyes érzékkel választotta meg a 30 éves háború viharaitól megviselt 17-ik század emberének lelki érdeklődését lekötő verses műveit, amelyek amellet, hogy a korszellem éles tükrei, nemzetközi vonatkozásaik révén is előnyös gazdagodására szolgálnak e század magyar szellemi képének. Irodalomtörténeti szempontból ez a verse azért nevezetes, mert a 16-ik század népszerű német dialogus típusát hozta el hozzánk. Ez a műfaj, mely a humanista colloquiumokban és a renaissancetól életre keltett ókori dialogusban gyökerezik, *Hutten Ulrich* „Phalarismus”-ával (1517) vonul be a német irodalomba. Nehány éven át Hutten teljesen egyedül képviseli ezt a műfajt, csak az 1520-as évek táján lépnek melléje mások is, részben a drámától befolyásolva. Fejlődésének első fázisában, amelynek épen a fent ismertetett *Julius* dialogus a leghíresebb darabja, a műfaj természetesen ragaszkodott a latin nyelvhez. A német nyelvű dialogusirodalom fejlődése Hutten 1521-ben megjelent „Gesprachbüchlin”-étől számítható. Ettől kezdve a német nyelvű termékek rendkívül gyors szaporodásnak indulnak s 1524-ben érik el virágzásuk teljes kibontakozását. Utána lassú hanyatlás következik: a műfaj hatásköre szűkülni kezd s népszerűsége egyre alább hagy. A negyvenes évek nagy eseményei: Luther halála, a trienti zsinat és a schmalkaldeni háború újabb lökést adtak neki s termeltek még néhány nevezetes darabot. Életét tulajdonképpen már a reformáció korában befejezte, habár utórezgése még néhány évtizedre kiterjed. Erejét népies elemek felszívásából gyarapította, elszíntelenedése pedig akkor kezdődik, mikor a felekezeti polémiák érdekkörébe tolódott.³²⁾

Verses szatiránk tehát a német dialogusirodalom hervadásának korá-

³²⁾ *Endolf Hirzel*: Der Dialog. Leipzig 1895. – *Alois Böhmer*: Die lateinischen Schülersgespräche der Humanisten. Berlin 1897. – *Gottfried Niemann*: Die Dialogliteratur der Keformationszeit. Leipzig 1905.

ból való, virágzó időszakának némely épen megőrzött előnyeivel. Így a felekezeti pártszempontokon felül tudott emelkedni, s ha meg is érzik Conrad Hasen, hogy a protestantizmus híve volt, nem száll vitába egyik vallással sem, mint szatíraíró kortársai tették. Hogy Gyirwa Wentzel ezt a néhány protestáns elemet is törli, anélkül azonban, hogy a saját pártállásának támadó kifejezést adna, ezzel nemcsak a maga katolikus érzelmeinek tett eleget, hanem a dialogusnak Krisztus Urunk és Szent Péter személyéhez illő elfogulatlanságán is javított. Az írónak és a fordítónak ez az eljárása annál megbecsülni valóbb, mert a korszellem és a tárgy könnyen az ellenkező végletbe is csábíthatta volna őket. Különösen a németek dialogusirodalmában épen a *Julius* közvetlen befolyása alatt Szent Péter gyakran felhasznált népszerű alakja bőségesen szolgáltatott mintát a szatírák felekezeti polemikus kiélézésére.³⁸⁾ A német szerző tehát készen kapta a formát, amelyet a magyar változat teljesen érintetlenül hagyott, de sem az író, sem a fordító nem arra használta fel, amire kortársai, akik rendszerint Szent Péterrel leckéztették meg a katolikus egyházat s különösen a papok viselkedését.

A német reformáció korából hozzánk átszarmazott Szent Péter dialogus formailag tehát szorososan Összefügg a *Julius* dialogussal: ez a műforma újkori fejlődésének latin nyelvű kezdő stádiumát, az a nemzeti nyelvű elernyedő korszakát jelöli. Mindketten nevezetes képviselői a 16-ik század dialogus irodalmának s általában figyelemreméltó emlékei egy szellemtörténeti szempontból nevezetes és gazdag irányzatnak. Termékeny feladat lenne előkeresgelni régi irodalmunkból e műfajnak még számbavétlenül heverő többi darabjait is, amelyeknek összefoglaló képe bizonyára jellemzően gyarapítaná a magyarság európai szellemi vonatkozásait és a nagy eszmeáramlatokba mindig megértően kapcsolódó érdeklődésének színes köreit. Más szempontból is érdemes lenne pontosabb szemügyrevétele. Kutató utánjárásaink eddig még kellőképen nem méltatták figyelemre azt a jelenséget, hogy a régi irodalomban a dialogus és a dráma határai majdnem teljesen egybefolytak, s amennyiben ezeket ma elválasztani akarjuk, a különbséget abban lehet megállapítani, hogy dialoguson a 16-ik század párbeszédés formában írt, de nem előadásra szánt irodalmi művet értett, tekintet nélkül annak prózai vagy költői, drámai vagy elbeszélő lényegére. Különösen fejlődésének attól az időpontjától kezdve nehéz a kettőt egymástól elkülöníteni, amikor egyrészt szatirikus polemikus elemek, másrészt pedig a dialogus útját kitágító népies motívumok nyomulnak ebbe a tág keretű formába. Ez a jelenség, a dialogus átszövődése új elemekkel, már az olasz humanizmus latin nyelvű dialogus irodalmáig visszanyúlik, s a hatása alatt álló német dialogust, amely igen gyakran „comedia” vagy „fabula” nevet is visel, épen ezek a fölülkerekedő s drámai színezetű elemek erősítették virágzó műfajjá. Érdemes volna tehát ebből a szempontból is revízió alá vonni drámai irodalmunk régi emlékeit, vajjon közülök egyik-

³³⁾ *Dialogus zwischen Petro und eynem Bawrn, darinne angezeigt wurd, wie man ausz Petro einen Juden gemacht hat, und wie sey ken Boem kommen. 1523. – Dialogus, so Franciscus von Sickingen vor des Himels Pforten mit Sant Peter und dem Bitter Sunt Jörgen gehalten, zuvor und ehe dann er ingelassen ist worden. 1523. (Schade i. m. II. 45–59 l.) – Niklas Manuel: Vom Pabst und seiner Priesterschaft. 1522. (Keller: Fastnachtspiele. Nr. 20. Stuttgart, Lit. Ver.) – Bileamsesel. 1550. etc.*

másik nem ettől a dialogus-típustól ered-e? Gondolunk itt első sorban a Páduában tanuló, az olasz humanizmussal, de bizonyára a német dialogusirodalommal is közvetlen érintkezésben álló *Sztárai* darabjaira. A humanista és a német dialogusnak ez a jellegzetes vonása csak megerősíti Thienemann Tivadar azon helyes észrevételét, hogy régi birodalmunk néhány drámának minősített emlékéiről még ki fog derülni, hogy német dialogusok magyar származékai.³⁴⁾

³⁴⁾ IK. 1923. 147 l.

2. Az EME könyvtárban őrzött 17-ik századi magyar dialogus címlapja

URUNKNAK SZENT PETERREL VA-
LO BESZELGETESEI, Kő-
vetkezik.

SZENT PETER.

EN édes Uram Istenem,
Ne légyen heában
kéréfem.
Engedd-meg mostan
énnékem,
Kit kívánok oh sze-
relmem!
5. Mennyekek alá ez világra,
Hadd láffam magát mint tartya.
Ugyé még-is mint akkoron,
Hogy edgyütt jártunk ez földön.

AZ UR.

Péter, hogy im kérfz engemet,
10. *Nem szejem-meg te kedvedet,*
Hogy gondolatod illyre vitt,
El-mehetz békével innét.
De meg-láfd hogy meg ne bánnyad,
Moftani világban jártad.

SZENT PETER.

15. Tsak ez okért alá-megyek,
Hogy ott tsudákat szejmléllyek.
Ott ez világ mi hittel bir,
őrómmel ha Istent ditsir.
De Uram meddig engeded,
20. Hogy alatt maradgyak töled.

A₂ I. h.

Az itt következő idézetek a nem mindenütt egyformán világos magyar szöveg pontosabb megértésére, részben a fordító eljárásának megvilágítására szolgálnak. A német szöveget egy nürnbergi s. l. s. a. (ca. 1560. Gedruet zu Nürnberg, durch Nicolaum Knorm. Berlin, Staatsbibl. Yg. 5480), Goedeketől nem ismert kiadásból idézem. A zárójelbe tett szám ennek a kiadásnak a verssorait jelöli.

14. vs. Denn die Welt hat sich gar vernewt (14).

18. vs. A fordító hozzátoldása. Az eredetiben:

Was die Welt hab für ein Glauben (17).

AZ UR.

*Péter, hald-meg edgy holnapig.
De tovább nem lehet hidgyed.
Ott alatt ne fzitkozódgyál,
Se pöröly fe patvarkodgyál.*

SZENT PETER.

25. Ó Uram, hat hétig kérlek,
Hogy ott alatt én lehejűjek,
Nétalámtán találkoznék,
Hogy barátimmal mulatnék.
Mert ugy akarom tartani
30. Magam, mint illik víjfelni.
Es az meg-nevezett időn,
Víjűzűza-jűvűk ez eűztendűn.

AZ UR.

- Nohát hű űzolgám meny alá,
Az emberek látására.*
35. A' kevés rövid napokban,
*Meg-probálhadd te azokban.
Mofű ez világbn fok fűle,
Vallás és rend űzerén-űzűrte,
Gyűlekezetem-is űzűnte,*
40. *Találmányokkal van te.*

A₂ 2. h.

SZENT PETER.

- No immáron el-indulok,
Mert az útra-is kűsz vagyok.
*Uram ne vigy kisirtetben,
Hanem légy jelen igyemben.*
45. Péter hamar víűzűza-tűrvén,
Tsak két hétig alatt lévén.
A lakás néki nem tetűzék,
De az földre zugolódék.

39—40. vs. Mein Kirch ist gar zertrent vnd verrot.

Mit menschen Lehr vberschut (33—34).

45—48. vs. Ez a rész nem tartozik a párbeszédhez. Az eredetiben különleg el is van különítve attól.

AZ UR.

- Nojza Péter honnét mostan,*
50. *Véltem, hogy tsak most vagy ottan.*
Mint tettzik azért ott néked
Az világban, meg-bezéllyed.

SZENT PETER.

- Oh Uram ott vándorlottam;
Edgy darabján el-fordultam.
55. De hald meg én panaszimat,
Kérlek még-is hald-meg fjomat?
Igéd s' parantsolatiddal,
Senki nem gondol azokkal.
Tsak gyönyörködnek rojzságban,
60. S' förtözödnek gonofságban.
Alatt femmi jóság nintsen,
Tsak merő rufnyaság minden.
Ha én így mint magad volnék,
Mindeneket el-vefztenék.
65. Tűzet s' kénkövet azokra
Hannék, büntetvén, nyakokba.
Es így mi(n)den birodalmot,
El-rontanám ez (vil)ágot.
De Uram engedd-meg kérlek,
A₂ 3. h. 70. Bár tsak egy nap birjak véle(k)
Akaratom szerént őket,
Hadd bünteffjem feregeket.

AZ UR.

- Ne Péter, ez tanáts nem jó,*
Erre fzándékom fem hajló,
75. *Hogy bünteffjem hirtelenül,*
A' meg téroket mód nélkül,
Mert én jó vagyok s' kegyelmes,
Irgalmas és nagy kegyelmes.
Nem, mindgyárt érdemek fzerint,
80. *Büntetem az embereket.*
Jól tudom, hogy mind bünösók,
De még-is kegyelmes léfzók.
52. vs. A fordító eddig követte szó szerint az eredetit. Innen kezdve csak értelmileg adja a német szöveget.
70. vs. Gib mir das Regiment nur ein tag (58).
74. vs. Sajtóhiba: fzándékom.
81—82. vs. Denn wenn ich solt straffen nach der that.
Es lebet kein Mensch der nicht sünde hat (66—67).

- Néha néha nyavalyákkal,
 Meg-fanyargatom azokkal!
85. Kikkel lágyítom szívemet,
 S így hozzám térítöm őket.
 Penitentia tartással,
 Bűnöknek el-hagyásával.
 S így kell nékem térítenem —
90. Meg, mert könyörülő szívem.
 Mert sem ezüstön aranyon,
 Hanem drága nagy váltságon,
 Véremmel szabadítottam,
 Pokolba nem bocsátottam.
95. En az bűnöknek halálán,
 Nem urulók kárhozattyan.
 Inkább meg-térőhöz hajlok,
 Kit ezer izig-is áldok.
 De kik engemet tsufolnak,
100. Nevek ki-törtöm azoknak.
 Megbűntetem a' testekben,
 A: 4. h. el-is veztem ő lelkekben.

SZENT PETER.

- De oh Uram hally nagy tsudát.
 Miképpen jártam ott alat!
105. Midőn széllyel jártam vólna,
 Igyen gondolkodom vala:
 Templomokban ha bémegeyek,
 Talám úgy vannak mindenek.
 Igéd úgy prédikáltatik,
 110. Hafznojján ki-fzolgáltatik.
 De te igéd mellyet hagyál,
 Praedikálni parantsolál,
 Az egyházban hogy bémenék,
 ötven halgatót ha láték.
115. Melly dolgon el-tsudálkozván,

107—114. vs. Nem adja elég világosan vissza a német szöveget, amely így hangzik:

Da ich auff Erden kommen bin
 Erstlich fiel mir in meinen sinn,
 Wo ich eine Kirche fünde
 Ob auch noch darinne stünde,
 Dein Góttlich wort vnd heilsam Lehr
 Ob es auch noch verhanden wer,
 Dein Góttlich wort das du jnh hast gelassen
 In dem kam ich eben zu massen,
 Das man hub zu Predigen an
 In der Kirchen warn kaum funffzig man (86—

- Hogy több vala fázánál utzán.
 Kik igédet nem halgatván,
 Felette rajta bufúlván.
 Mikor piatz körül járnék,
 120. Es ott vélek mulatoznék,
 Kőztők fok morgáft én hallék,
 Némelly Papra fzitkozodnék.
 Illy dolgokat láték s' hallék,
 Kit halgatni el nem tőrék.
 125. S' mondám, az őrdög vakított,
 Hogy miveltek ilyen dolgot?
 Az Ijsten meg-vér benuetek.
 S' edgy hozzám fzolla közzülők,
 Az verjen téged pokollal,
 130. Mi közöd néked azokkal?
 Mi hajzon templomban lenni,
 Ha nem adnak innya s' enni?
 Pap és káplán hon lakoznak,
 De máfnak femmit fem adnak.
 135. A' többi tsak tsufol vala,
 Mellyet fzenvedék halgatva.
 Az után edgy fzegeletbe,
 A₃ I. h. Láték edgy tzégért ki-téve.
 Ott én nagy kiáltáft hallék,
 140. Kinn fzivem el álmélkodék.
 Mondák, hogy ott bort mérnének,
 Kinek látására menék.
 Ott kártyás és kotzkáft láték
 Az bornál többet fzemlélék
 145. Hogy fem mint az fszentedgyházban,
 vigadozván bor italban.
 Kőzikben edgy fzékre űlék,
 Magamnak én-is hozaték.
 Ott edgyik tárfságokból,
 150. Hozzám fzolla vig voltából,
 Jobb kéz fogva kőfzönt vala,
 Máfikkal penig meg-ránta.
 Ez latorságát el tőrém,
 S' többi tsufolását nézém.
 155. Mint az Bagoly kőztők valék,
126. vs. Das jr so Gottes Diener schendt (107).
 127. vs. Sajtóhiba: bennetek.
 132—134. vs. Darinne schenkt man weder Bier noch Wein,
 Denn da zecht der Pfäff vnd Caplan
 Sie trincken allein geben mir nichts dauon (113—115).
 142. vs. Mich durstet sehr gieng hinein (123).
 155. vs. Wie ein Eul vnter den Vögeln ich was (136).

- Sok bofzjuságot fzenvedék.
 Kit ugy én-is fizetnie,
 Akarék vífzfa mérnie.
 De én magam meg-gondolván,
 160. Mihelyt fok voltokat látván.

AZ UR.

- Péter, vadnaké közöttök*
Ifstenes s' kegyes emberek,
Hű tanítók várofokban,
Prédikátor Országokban.
 165. *Vagy Oskolának Mesteri,*
Iffiuságnak oktatóji.
Tanitnaké mint kívánom,
S tartyáké parantsolatom.
Hiveim mint fzaporodik,
 A₃ 2. h. 170. *Kikkel én országom telik?*

SZENT PETER.

- Meg-lehet némelly helyekben,
 Taláztatnak emberekben,
 Hogy te igédet igazán
 Hirdetik, és nagy fzés tífztán.
 175. De az fok gonofz emberek
 Miatt, úadról térülnek.
 Kik tsak fzájokkal igédet,
 Illetik fzent törvényedet.
 Tettetik ök-is kegyefjek,
 180. De minden dolgok fzinefjek.
 Nints fzivekben femmi jóság,
 Hanem tsak merő tsalárdság.
 Szegény embereken húzó,
 Hamifzsággal rajtok vonó.
 185. Es ha valaki házakhoz
 Mégyen, menten, kéfz tsaláshoz.
 Egyebet femminek tartván,
 S' baráttyoknak hazudozván.
 Abban igen gyönyörködnek,
 190. Hogy tsallyanak, böltselködnek.
 Sőt okossáknak-is mondgyák,
 Magokat olly nagyra tartyák.
 Szinnel penig kerefztyénnek,
 Hittel igen nagy tellyefnek.

158. vs. Fürwar ich het jhn erstochen (139).

178. vs. Vnd das Hertz solchs nicht thut berüren (151).

195. Szolnak néha ſzent irásból,
De femmit nem tartnak abbol.
Ha feddettetnek belőle,
Semmit fem gondolnak véle.
Nem híſznek tanítójoknak,
200. Jóra intőt rágalmaznak.
Egyéb helyen-is hol voltam,
Egyebet ollynál nem láttam.
Hogy emberek ő dolgokat,
Igénhez ſzabnák magokat.
205. Hanem edgyik a' másiknak,
A₃ 3. h. El-vejtéſen olálkodnak.
Több fok ruſnya viſzſzálkodás,
Kőztők forog az vér-ontás.
Igen forgattyák az iráſt,
210. Még fem veſznek viſzſzataláſt.
Ott én fok Papoknál vóltam,
Tudományokat tsudáltam,
Hogy ők olly roſz tudatlanok,
Legeltetni-is nem tudnak.
215. Templomban hogy tanítanak,
A' kit magoktul faragnak.
Szegény edgyűgyű köſſjégnek,
Szemek azzal ki-veretnek.
Néha azoktól irtoznak,
220. Hogy külömbek taláztatnak.
Sok emberektől hallottam,
Kinn magam-is el-busultam.
Ha az paraſztot dorgállják,
Papunk fem jobb, még ezt mondgyák.
225. Ha tanítáſok ſzivekből
Volna, tehát ez veſzélyből
Nétalám ki-térűlnének,
Pokolba-is nem mennének.
Nagyok s' ki-mondhatatlanok,
230. Dolgok is tsudálatofok.
Ott taláztatik Sophiſta,
Pickhárd és Zvvinglerus abba.
Elő nem tudom ſzámlalni
Mind mik fognak taláztatni.
- 213—218. vs.
Die kundten kein Predig verwalten
Sie kundten nichts denn Mess halten
Sie zieren Herr Gott nicht deinen Tempel
Sondern geben den Leien böſſ exempl (173—176).
- 231—232. vs.
Es ſind mancherley Glauben im Land
Papisten, Widerteuffer, Jhesuzwiter genant (185—186).

235. Edgykor menvén edgy városba,
Láték edgy templomot abba.
Benne penig fok Papokat,
Kik hirdetnek új dolgokat.
Ki-ki mind hajznát kerefi,
240. Tsak láttatnak tanítani,
Mindenekre zugolódni,
A₃ 4. h. Nem hajznojjan tanítani.
De uram ha birodalmom
Lótt volna, vólt akaratom
245. Hogy el törölvén mind őket,
Erdemelvén el-vefzteket.
Tovább mit mondgyak, s' mivellyek,
Vagy többeket még befejlyek,
Mert akkor tífztes emberek,
250. Vóltanak tudós Mefterek.
Kik az gyenge iffiúságot,
Szépen oktatták azokat,
Tanítván fzegényt s' boldogot,
Nem nézván az ő hajznokat.
255. Többet végeztek intéjffel,
Hogy nem fzitokkal, veréjffel.
Mint az moftani tanitók,
Vagy Oskolára vigyázók,
A' kik tsak innya és enni,
260. Vagy buján fzerelmeskedni.
Magokat igyen oktattják,
Sipolájjal vigajztallyák.
Edgy hétben fem jut ejszekben,
Hogy könyv lenne ő kezekben.
265. Tsak az afzfzonyokkal vigak,
Tanulókkal nem gondolnak.
Hadnak letzkét az apróknak,
Imigy amugy tanitgatnak.
Halgaifsák s' vegyék ejszekben,
270. Mert fzegyent vallnak ezekben.
- 237—238. vs. Darinn ich einen Priester fand
Der selbig predigt nur menschentand (191—192).
- 243—246. vs. O Gott het ich gehabt deine macht
Ich het jhn lassen den Donner erschlagen (196—197).
- 247—248. vs. O Herr ich mus dir weiter sagen
Es hat sich verkert alle ding (198—1).
- 249—250. vs. Zu der zeit hatten wir erbar frome Schulmeister (201).
- 257—258. vs. Itzund seind die grossen Hansen in den Schule (205).

- Igen néznek fizetésre,
De ritkán az gyermekfjégre.
Az Ur tudgya nem tanítanak,
Még ritkán köztők-is vadnak.
275. Némellyik az A. b-céztékét,
Azt sem tudgya a' kis letzkét,
Mesterek templomban menni
A₄ I. h. Szégyenlik gyermeckel jární.
Inkább tükör előtt állnak,
280. Othon vagy égett bort ifjznak.
Ollykor jól tudnak Deákul,
Nyelveskednek jók dolgokrol.
Nem rég én egy helyre menék,
Mestert Cántort edgyütt lelék,
285. Az tudám Cifjójánoft,
Hát forgatnak bolondságot.
Szégyen nem vala ezekben,
S' nem gondolván gyermekekben
Hamarébb fog az gonofság,
290. Hogy nem az oktato joság.
Nem hogy ők az szent irásbol
Oktatván őket azokból.
Illyen rút gonofj példákkal,
Iffiúság tsak véfz azokkal.
295. Igy öreg korokban osztán,
Senki nem tarthattya zablán,
Mert iffiúság hasonlatos,
Az gyermekdéd gyümöls fához.
Míg gyermekdéd nem kötözik,
300. öreg korban meg tsonkudik.
Es így ofztán semmi jóban,
Hanem merül gonofságban.
Semmi jámborság körülé,
Nem marad az jó ó véle.
305. Mindeltig tőle tsak gonofzt,
Nem hallni tőle semmi jót.
Kiket tőle el nem űzhet,
Az mellyel nem űdvözülhet.

AZ UR.

Péter, hogy nem tanítottál,

280. vs. Trincken daheim ein branten Wein (219).
285—286. vs. Ich gedacht sie repetierten Cystanum
So declinierten sie den Grobianum (223—224).
305—309. vs. Kein frumbkeit wird nicht angesehen
Herr so sich nicht wird dein zukunfft nehen,
Vnd wirst abthnn das böss auff Erden
So werden wenig Menschen selig werden (235—238).

310. *Felőlem nem praedikáltál,
Ugy meg-lágyítván fűveket,
Hozzám térítvén mind őket.*

A 2. h.

SZENT PETER.

- Igy jem fogtak volna hinni,
315. De sőt Uram velem bánni
Mint kesztek volna rongálni,
Es te fűzodat el nem hinni.
Mert valaki igafságot
Szóll, az tehát bofzűzuságot.
320. Sőt annak feje bé-török,
Avagy el-ontya téj-főlit.
Es nem tsak kergetik vonnyák,
De mindenűtt kinzák s' rontyák.
Mert az igazság el-rejtve
325. Vagyon, s' hamífsággal telve.
Birodalom-is nyomatik,
Tőlők mind el-tapottatik.
Maga birónak olly dolga,
Pénzel az ő boldogsága,
330. Hanem kell-is az jót rontya,
Tsak fordithaffa hafznára.
Nints olly dolog kit a' pénzel,
El nem kóthet az ezűftel,
Akar erős és értelmes,
335. Az pénz által veűszedelmes.
Jofzág kintsek mind el-veűznek,
Tűz miatt ofztán meg-égnek.
Ez világot hafjonlítom,
Es tsak pók hálónak mondom,
340. Kinn dongo légy által menvén,
A' fűznyog meg-kótoztetvén.
Igy jofzágos tselekedet,
Alig nyom edgy nehézéket.
Törvényben-is a' gazdagnak,
345. Tetteti vagyon fűbának.
Többet híűznek ő nékiek
Uram, hogy nem a' fűzegénynek.
Illy dolgokat ők mivelnek,
A 3 h. De légy kegyelmes ezeknek.
350. Törvényben ez példa beűzéd,
Mit malomban víűűz azt őrhedd.
Szegénynek nints annyi pénze,
Procátort meg-elégitse.

311—312. vs: Vielleicht hettest du sie können stillen (240).

- Es így minden igazságát
 355. El-vefzti, s' lájfd gazdag dolgát.
 Hogy lehetz olly nagy túrhető,
 Illy fokáig szenvedhető?

AZ UR.

- Péter tsudás vagy elmédbe,
 Ki vagyok én, vedd efzedbe.*
 360. *Sokáig váró kegyelmes,
 Bűnösökhöz nagy figyelmes.
 Mert ez világ árnyék völgynek
 Hivattatik, embereknek
 Kerefztel benne élniek,*
 365. *Szükség azért mindeneknek.*

SZENT PETER.

- Uram hallyad még-is szomat,
 Meg-befzéllem rofz vóltokat
 Nyelvem most elődben hozza,
 Miként magát tobzottattya,
 370. Több bujaságban-is élnek,
 Nintsen mértékletefjégek.
 Most más ujságot gondoltak,
 Gonofságra kit fordítottak.
 Kotzkán nyert jófzágért ifznak,
 375. űveg pohárral tobzódnak.
 Több ha oda jó itatnak,
 Iften hozott, így szóllanak.
 Szép tífzta borral kinálnak,
 Nagy pohárockal onfzolnak.
 380. Jókat hogy már ők tífztelik,
 A₄ 4. h. De bofzjusággal illetik
 Es ha ki akarattyoknak
 Nem enged tartyák bolondnak.
 Láttam több találmányokat,
 385. Bűnre hajlandóságokat.
 Paputsbol mofdból ivót,
 357. vs. Ich schlug fürwar mit Keulen drein (275).
 358—365. vs. Az eredetinek e 3 sorát bővítette itt a fordító 8 sorra:
 Petre du bist wunderlich in deinem sinn
 Weist du nicht das ich gütig bin!
 Warumb heist die Welt ein jamerthal! 276—278).
 372—375. vs. Ein neue Manir hat man erdacht
 Ein Würffel ist in ein Glass gemacht,
 Wer rüttelt ein Quatwer, Es oder Zincken
 So viel mal mus ers Glass ausstrincken (284—287).

- Uram láttam illy dorbézlót
 Kik az üvegeket-is rákták,
 Némelytől nyelettek gyertyák.
390. Sokaknak bűdős volt szájok,
 Bor miatt rothat a májok,
 Sokak szegényekké léfsznek,
 Az ital miá el-vefsznek.
 Hamar éltek végeződik,
395. Bor miatt rövidítettik.
 Sok bűn kár vallás nem vólna,
 Ha így nem vágnának borra.
 Modgyával s' mértékletejfen
 Ha innának istenejfen.
400. Bort meg-ífszja, értelme nints,
 Soknak végre semmie fínt.
 Aján-ékod tobzodáfra
 Fordittyák nem tápláláfra.
 Hogy ők máfnak szolgálnának,
405. S' szegényeket táplálnának.
 Vagyon még több latorságok,
 Kiknek nintsen immár számok.
 Kik köztők mint burjáng fel-nőtt,
 Hamiságoknak feje lőtt.
410. Ki közöttők szerelmetesbb,
 Azt mondgyák, hogy leg mesterebb.
 Hogy tudós ő affélében,
 Az vigaságos mindenben.
 Effélék ha edgyben ülnek,
415. Napejstig illyről befszélnek.
 Paráznás s' kurvás dolgokat
 Forgatnak s' szollyák az jókat.
 Nem ugy mint az régi kegyejfjek,
 Istenejfen befszélgettek.
420. Mint mojtanság az újétók,
 Tsak latorságot forgatók.
 Mellyik tud üzni tsufságot,
 Ez nyér sokszor uraságot,
 A' kiknek módgyok van ebben,
425. Mért erejsted elő ebben.
 Tsak játék az paráznaság,
 Ha haragod rájok nem hág.
 El-merültek az aszfszonyok,
 Férfiak és az leányzók,

420—421. vs. Jtzund thut mans gar anders reformirn
 Man thut den Grobianum declinirn (332—333).

428—429. vs. Diss laster nicht allein die Mannen treiben
 Es geschickt von Junckfrawen vnd Weiben (340—341).

430. Kiknek lábok koporjában,
Azok-is fők ez dologban.
Azok pénzért afzjzonyokkal,
Uram büntesd-meg pokollal.

AZ UR.

- Péter, ez fzők ellen ki-vét,*
435. *Mellyet szent Pál nekik jelent,*
Holott mondatnak boldognak,
Teftekkal Christus tagiának.
Tinéktek mindnyájatoknak,
Ugy léfzen mint a Christufnak.
440. *Midőn ofztán fel ébrettek,*
Földnek porából fel-keletek.
Kik tefteket a Christufstol,
El-fzakaftyák ez nagy jotol,
Es életét paráznával
445. *Tölti ijefti pokollal.*
Ez beszédet ki-tsufságnak
Tartya, tehát már jaj annak.
Többé benne én nem lakom,
Lásák ha meg-fzomoritom.
450. *Tsak az meg-térőkért vagyon*
Az szép nap-is ez világon.
B₁ 2. h.

SZENT PETER.

- Uram el-váláfom után
Negyedik éjel hol hálván,
Vitézekkel meg-bezféllem,
455. Mint történt dolgom énnékem;
Voltak tele bujasággal,
öltözetek undoksággal.
Azt el-hifzem kétség nélkül,
ördög-is illy éktelenül,
460. Vagy formán volna pokolba,
Mi hafzon fzolnia rola.
Egy fzegeletben le-űlvén,
Az edgyik hozzám eljövén.
Monda rokonom légy vigan,
465. Sűvegem el-lopá ottan.
El-mene s' menten el-adá,
Kit fzezlélék bozfzjonkodva.

432. vs. Die verursachen die Frauen mit gelt dazu (344).
450—451. vs. Von ewge der die da nicht wissen was gut oder böss ist.
Geb ich der Welt noch lenger.frist (362—303).
457. vs. Biss auff die Fuss hiengen jhn die Hosen (369).

- Még is tsak vejzteg halgaték,
Hald-meg fjomat ott mint járék.
470. Ottan más jöve én hozzám,
Kőfzöne edgy italt reám,
Az ur élteffen, azt mondám,
Sörrel tele fuvá ortzám.
Ugy meg-áfztata azontul,
475. Mint kit ki-vonfznak a' kútbol.
Azon felette bufulék,
Noha rola nem tehetek.
Mert helyemből ki mozdulni,
Nem merek vala fel-kelni.
480. Más Compánia hogy juta,
Edgy kováfzbol ez-is vala.
Edgyik monda a' többiknek,
Az őrdög hozott bennetek.
Tsudálám ez gyűlés honnén,
485. Bálint korsága el-lellyen.
A' Lucipér mojt titeket,
B. 3 h. Honnét hozott benneteket?
Szájokbol femmi jó nem jött,
Hanem tsak fjitok ki-fzőkött.
490. A' Bibliában olvaíván,
Az Jofue mint hartzolván.
Le-efvén Iftent imáda,
Hogy az Amoretel viva,
Ez infęgből fjabaditná,
495. Igéretit meg-gondolná.
Igy a' napot meg-állatá,
Mig ellenfęgét meg-rontá.
De ez Soldáktul nem vala,
Illy imádság ki-buzogva.
500. Hanem merő iftentelen,
Rút átokkal volt éktelen,
Nints olly fjitok ez világon,
Mellyet fšájok ki ne fújon.
Atkozodo voltok miatt,
505. Tsuda az nap-is fenn maratt.
Sodomának s' Gomorrának,
471. vs. Der sagt, ein Katzentrunck bring ich dir (376).
479. vs. Denn sie hatten alle Spiess vnd Degen (389).
485—487. vs. Das dich S. Veltens wunden rörn
Von wann thut dich der Teuffel fůrn,
Ich gedacht du werst vor lengst gehangen
Potz wunden wie hat es dir ergangen (396—399).
490—497. vs. E rész az eredetiben terjedelmesebb (402—413).
500—503. vs. Az eredeti részletezi a szitkokat is (416—421 vs.), amit a fordító
csak általánosságban jelez.

- Nem volt illy nagy gonofságok.
 Kiket tüzze el-süllyesztél,
 Es bünöknek nem kedvezél.
510. Mit ezekért tselekedtél,
 Kerefszt-fára fejtettél.
 Nagy ként s' fájalmot fzenvedél,
 Kit értek nem érdemlettél.
 Még-is tsufollyák jó vóltod,
515. Es gyalázzák fzent halálad.
 De igéd gyalázattyáért,
 Rontsd-meg ő gonofságokért.
 Jelennyél-meg hatalmaddal,
 Szivek lágyitsad azokkal.
520. Már az leg rofzfzabb állapot,
 Moft el-fogta ez világot.
 Uram mért engetz nékiék,
 B₁ 4. h. Hogy el nem hágyod veszniek?

AZ UR.

- Péter, jól tudom idómet,*
 525. *Által nem hágom rendemet.*

SZ. PETER.

- Még edgy dolog van efzemben,
 Mint élnek ott az rútvölgyben,
 Magokat olly nagyra tartják,
 A' tanitót nem halgattják.
530. Tsak éjel nappal lakoznak,
 Sok bort ők el-tikozlanak.
 Ki által meg-fzegényednek,
 S következik vezfzedelmek.
 Az után panafzolkodnak,
535. Es tégedet okul adnak.
 Szerentséjek hogy nem volna,
 Nem gondollyák magok oka.
 Jovaik el-tikozlóttak
 Egéffjegek-is el fogytak.
540. Némely rendek az urokra
 Vetnek; mint az volna oka.
 Semmi fegitfeggel nintsen,
 Ezért fzegény moftan igen.
 Moftan az paraftz emberek,

507. vs. Sajtóhiba: gonofságok. 512. vs. Sajtóhiba: fájalmot.
 517. vs. Thu jhn Pestilentz vnd vnglück senden (435).
 528—529. vs. Keinen gehorsam halten sie nicht (445).

545. Mint edgy Nemes formát űznek.
Magokat igen rá tartják,
Pénzek miatt el-is bizzák.
Edgykor lelék edgy parasztra,
Ki az mezőben jár vala.
550. Ennek bársonyos ruhája,
Mint edgy Díszno részeg vala.
Paripáját ez nyargallya,
Keményen ugrádoztattya.
Annyira bolondoskodván,
555. Kétfzer engem tapodtatván.
B₂ I. h. Uram tekints hatalmatad
Parasztoknak rofz voltokat
Ronts-meg, fordits elméjeket,
Ne engedgyed vejfélyeket.
560. Így el-hagyván rofz vóltokat,
Elő véfznek jámborságot.
Ha büntetés a parasztbodyan
Nem forog jút kárhozatban.
Szokája ez hová megyen,
565. Rá tartya magát nagy fennyen.
Es bor felől tudakozik,
Ha talál meg-réfzegedik.
Az után meg-verekedik,
Halálíg mind viaskodik.
570. Illyet fokát tselekefznek,
Mitsoda, pénzél fizetnek.
Uram hald-meg többet mondok,
Mitsodás törvént tartanak.
Ki ebet őlénd közöttök,
575. Azok nem tízfzefjegesők.
Nem érdemel köztök lakáft,
Véfszen mindentől utáláft.
De ha ki ember vért botsát,
Tsak le-téjzi annak diát.
580. Mint őtődik parantsolat
Tartya, nem nezi az táblát.
- 556—560. vs. Ach Herr durch deinen Göttlichen willen
Thu den Bawern jhren hochmut stillen,
Thu jhnen das glück mit den Pferden verkeren
Las sie wider reuten auff den Ackermeren,
Triff Herr mit jhnen ein mittel
Vnd jag sie in die Henffen Kittel
Sind sie haben die grossen Pferd geritten
Ist bey jhnen abkommen vnterthenig sitten (470—477).
- 570—571. vs. Sagen dennoch wol es hat kein noth
Mit gelt ichs wol bezalen kan (485—486).
- 570—581. vs. Mit gelt macht man denselben gut,
Man acht das fünfft Gebott nicht gros in der Welt
Wers verbricht löset sich mit gelt (492—494.)

De kérlek, hogy ez világban,
Ne örvendeztejd a' jókban.
Mert utollyára tégedet,
585. Le-vonfzák te Felfégedet.

AZ UR.

Péter, űlök nagy magaűffan, (Jc. ne félek)
B: 2. h. *Bátor jőjön hatalmaűffan.*

SZENT PETER.

Leg-főb dolgom el-felejtve,
590. Van panaűzom aűzfzony s' férjre.
Mert az ő pompás voltokat,
Fitogattyák ő magokat.
Ha tizen-öt eűztendősők
Az ő fiok és leányok,
595. Edgyik az máfikat láttya,
Hogy vagyon jó ruházattya,
Ottan irigyfégbé jutván,
Mond: nem jobb nálamnál bátyám.
Es így az attya és annya,
600. Leányát-is meg-ruházza.
Ha akarják szerettetni.
Az leánt meg-kell ruházni.
Annak két vagy három űzoknyát,
Kell meg-venni az paláűtyát.
605. Haj-fonót űinórt és ővet,
Meg-tziffrázván talpig őtet.
Piatzon jár nagy fényefen,
Otthon penig az kenyérben,
Alig ihatik az vízben,
610. Még-is tartya magát fennyen.
Nem néznek űzemérmeteűűfen,
Még-is nékik férjek léűzen.

584—585 vs. So werden sie dich von deinen Thron stürzen (496).

586. vs. Zárójelben a fordító magyarázata.

589. vs. Das best hat ich schier vergessen (498).

593—602 vs. Wird eim ein Sohn funffzehen jar alt,
So mus er habe Hosen von mancherley farben
Solts gleich Vatter vnd Mutter darben,
Sieht die Tochter das der Sohn ist gekleid
Von stunden fengt sich an ein neid,
Wil der Vatter friede haben
So mus er die Tochter auch begaben,
Wil er haben der Tochter huld
Damit kompt der arme man in schuld (502—510).

604. vs. Zween Mentel ein Schwebische schurtz dabey (512).

- Ofztán, hogy gyermekek léfzen,
Sokfzor edgy pénzek-is nintsen.
615. Minden marháját árullya,
Fele árrán másfnak adgya.
Nagy változás minden rendben
Van Uram midden népekben.
Tobzodó voltokrol fzolnom
620. Vagyon nékem moft fzándékom.
Moftan vadnak olly kalmárok,
Kik fű-fzerfzámot árulnak,
Azokat nyakokon hordgyák,
Gazdagoknak oltsón adgyák.
- B₂ 3. h.*
625. Azzal igen kereskednek,
Ha pokollal-is nyeletnek.
Ollyakat fokakat tudok,
A' kik fzegényeken huzók.
Elnek hamis rofz fontokkal,
630. Tsalnak hamis fzerfzámokkal.
Bors között fokát találnak,
Hogy közzéje sárt morsálnak.
Azonképpen gyömbérben-is
Törnek, és a' Sáfrányban-is.
625. Tyukmon sárgáját, mondolát,
Igy elegyiti áruját.
A' mértékben nehéz légyen,
Meg-elegyitik ök igen.
Edgyik az máfikat tsallya,
640. Igyekezik penig rajta.
Eskűfznek a' te nevedre,
Hogy fű-fzerfzámok jo féle.
Semmit véle nem gondolván,
Tsak az nyereség fzolgálván.

AZ UR.

645. *Péter, mond-meg a' fjomfzédok,
Mint vífelik magok azok.
Vagyoné edgyeffég köztők,
Maga birók nem kényefők.*

618. vs. Sajtóhiba: minden.
623—628. vs. Die thun Wurtz auff dem nacken vmbrragen
Geben sie neher denn der mit Ross vnd Wagen
Damit auff dem Land raisst vnd handelt
Auch ist dieselbig wahr gantz verwandelt
Von denselben Kremern man das wol weiss
Damit ziehen sie ab den armen blut vnd schweiss (529—534).

SZENT PETER.

- Mint az ebek és a' matskák
650. Elnek, s' edgymájt huzzák vonszák.
Edgymás mellett lakó népek,
Mindenkor tsak verfenyefek.
Ha edgyik májfnak köszön,
Nem fogadgya azt tífztesön.
655. Réfzegen őszve-találnak
B: 4. h. Az utzán, ősztán morognak.
Edgyik másiknak mond fiát,
Igy fzeretgeti fjomfzedgyát.

AZ UR.

- Péter, azt nem jól tselekefzik,*
660. *Hogy ki-ki mind vezfekedik.*
Hát fzolgák és a' fzolgálók,
Tífztesfegben tartják urok?

SZ. PETER.

- Azt tselekefzik mit akarnak,
Dolgokban ők el nem járnak.
665. Ha penig urok f Zoll nékik,
ördög vidd-el mint haragfzik.
Azontul menten butszuzik,
Kinn az gazda bofzfzonkodik.
De ha kézfzülnek afztalhoz,
670. Gyorfjan meg le-ülnek ahoz.
Az ételben melegefznek,
Dologban penig refzketnek.
Nintsen femmi kedvek ahoz,
Tsak juthaffjanak juffokhoz.
675. Ha parantsol nékik reggel,
Dellyeft mondgyák te végezd-el.
Ottan hogy dolga végződik,
Jol lakáfra gondolkodik.
Minden jofzága el-fogyna,
680. Ha maga hozzá nem látna.
Annak okáért meg-értsed,
A' jót igen ritkán leled.
Edgykor én edgy helyben juték,
651. vs. Je weiter Nachbar je besser freund (555).
657—658. vs. Heissen einander Schelmen vnd Dieb
Lieber Herr das ist der Nachbar lieb (561—562).
666. vs. So murren sie vnd thun das nicht (567).
667. vs. So wollen sie vrlaub haben vnd lauffen daruon (569).

- Tsak el-imigy amugy valék;
 685. Szállás miatt én bufulék,
 Nagy kéfőn-is hozzá juték.
 Találék egy fono házban
B₃ I. h. Menni, hát edgy kurva gazban.
 Máfok edgymáfjt úzik vala,
 690. Futkározva bolondozva.
 Több gonofság-is vólt dolgok,
 Nem az fonás ő fzándékok.
 Egyéb dolgot-is miveltek,
 Feddvén, inkább tselekedtek.
 695. Kinn bofzfonkodám reájok,
 Mondám átok fzáal reátok.
 Edgy vén azonban kezd fzolni,
 Keményen rám morgolódni.
 En hatvan efsztendős vagyok,
 700. Itélet napról is tudok.
 Papok rola fabulálnak,
 Kivel fok embert bodétnak,
 Mond miért nem volnék vígan,
 Iffiak gyönyörködnek abban.
 705. Eleinten iffiúságban,
 örömesben laktam vígan.
 Mondék; tellyes latorsággal
 Vagy te, gonofz bátorsággal.
 őket jora tanítani
 710. Kellene rofztul tiltani.
 Ezt Ijten rajtad bofzszullya.
 A' vén afzszony hozzá fzolla:
 Nonda hozzám; halgafs kopařz,
 Mert majd ugy járřz mint edgy kuvařz.
 715. Jol hozzám veré a' rokkát,
 Ki miatt vővék fzaladářt.
 A' fzolgák penig utánnam,
 Elóttók van fzaladářom.
 Ott én edgy tsúrben fzaladék,
 689. vs. Sie jagten einander vnter Tisch vnd Bencke
 So nerrisch kan mans nicht erdencken (591—592).
 695—696. vs. Vnd sagt jhn von der Zukunfft,
 Deines Gerichts du wurdest sie straffen (598—599).
 701—702. vs. Man hat stetigs vom Jüngsten tag gesagt
 Es sind Fabeln damit man vns plagt,
 Het ich so lang rote Güllden zu zelen
 Ich wolt mir kein besser sach erwelen,
 So lang biss das kem das Jüngste Gericht
 Es ist nichts dran, ist nur eitel Pfaffen gedicht (603—608)
 713. vs. Sajtóhiba: Monda.
 713—714. vs. Schweig du kalköpfichter tropff,
 Oder wirst geschmiert vmb deinen kopff (617—618).

720. Hidegben csak meg nem halék.
Uram az nagy latorságért,
Verd-meg őket ez gonofzért.
Mert mind szolgák és szolgálók,
B: 2. h. Merő gonofságra valók.

AZ UR.

725. *En fokáig túró vagyok,
Adfoságot ötzve-rakok.
Ha bűnök⁶ből meg nem térnek,
Mind örökké ők el-vefznek.
Onnan nintsen szabadulás,*
730. *Péter, hát szegény nyavalyás,
Kiknek nintsen tartományok,
Gazdagoktul tápláfok.
Ez szegényeket én tartom,
Felette van rájuk gondo(m).*

SZENT PETER.

735. Uram femmi bősületek,
Gazdagtól nintsen nékiek.
Azok kitsint könyörülnek,
Nem tápláltatik szükfegek.
Mondom némely kis kenyérrrel,
740. Nem ajándékoz-meg edgy pénzek.
Találkozik néha edgy ád,
Tizz közzül-is alig ezt ládd.
Némelly koldus ezt el-járja,
Az országot bé-nyargallya.
745. De némelly egéjffegesek,
Tsalárdok s' nem betegesek.
Tetteti hogy már beteges,
De az gyomra egéjffeges.
Ha reá kél jól ihatik,
750. Es máfokkal szömben-szökik.
Edgykor őket edgy kortsomán,
Hogy találálám, tsudálkozván

732. vs. Sajtóhiba: tápláláfok.

737—738. vs. Ein jeder nur den armen lacht,
Es erbarmet sich niemand der armen noth,
Kein Heller, Pfennig vnd kein Brot,
Langet man den armen zuspeisen
Niemand wil sich gegen jhn beweisen (638—642).

752. vs. Sajtóhiba: találám.

790. ördög, mert edgyütt jzűlettek.
Semmi nyavalyájok nintsen,
B₃ 4. h. Tagjaik jó egéjffegben.
Az után meg-tudák máfjok,
Hogy hamis alamifnáfjok,
795. Mellyet kellett volna adni,
Erdemejeknek oŷztani.
Azok oŷztán ő közzűlők,
El igazították tőlők.
Más kborlókát-is tudok,
800. Vitezekből valók azok,
Midőn paraŷt tokhoz jutnak,
Erővel mindent el-vonŷznak,
Nem jzokták ők az kolduláfjt,
Hanem inkább tsak az duláfjt.
805. Afféle rút nyuzás foŷztás
Paraŷtnak elég bodulás.
Mert vitézek közzűl jokak,
őŷzve eskütt atyafiai.
Kiknek fokŷzor jzép leányok,
810. Hajduktul jzeplőket vallók.

AZ UR.

*Péter, nézd-el ez világot,
Melly igen mofi meg-változott.*

SZ. PETER.

- Meg Uram. Majd imitt amott
Alig edgy jó, el-rongyozott.
815. Mert moŷt az meŷter ember-is,
Edgy marhát el-ád kétŷzer-is.
Edgyik máfnál fellyebb tartya

- 783—790. vs. Da warn sie gerad von Leib
Als irgendt eines Burgers Weib,
Des morgens wie sie auffstunden
Jhr angesicht sie wider verbunden,
Da sahen sie hesslich wie der Teuffel
Das ich glaub on allen zweiffel,
Sie wern lahm von mutter leib geborn,
Ich het drauff ein Eid geschworn,
Sie wern lahm von jhren Gliedern
Welche sie doch wol kunten bidern (679—688).
807—810. vs. Denn Bettel leut vnd Landsknecht stand
Die sein einander so nah verwand
Das sie forthin nicht dürffen meh
Einander die Kinder geben zu der Ehe (706—709).

- Magát, és jobnak alittya.
 Parasztnak ha van edgy fia,
 820. Meferfjgre tanittattya.
B₁ l. h. Ez midőn ojtán ki-tanul,
 Faluban mivel kontáruł.
 Vejszekedik az mint lehet,
 Miveli az mejszerfjget.
 825. Rojz munkátskáját fél árron,
 El-adgya azt tsak nagy ołtsón.
 Goromba emberek véfzik,
 A' rojzszért fel-bótsúltetik.

AZ UR.

- Mivel nints femmi rend-tartás,*
 830. *Rájok ér az bofzfu állás,*
Hogy ez világ illy dúhóffen,
Vetekedik igém ellen.
Nagy haragomban meg-rontom,
Orfzágokból el ki-hajtom.
 835. *Hadat, rabláft, és dóg-halált,*
Sok éhfjget közöttök lát.
En igémet ha fogadgyák,
Es ha bűnöket firattgyák,
Magokat nem tobzottattgyák.
 840. *Eljövemet várhattgyák.*
Akkor fzejp örvendetes helyt,
Adok mennyei eledelt.
De kik jó voltom nem véfzik,
Azok magokat el-vefztik.
 845. *Eórókké pokol kinnyába*
Kell nékiek maradnia.
Holott óróom és vigaság,
Nem adattatik fjabadság.
Te Péter, meny tsak ajtohoz,
 850. *Más rendet ne botsafs ahoz.*
VEGE.

813—818. vs. Ja Herr ich glaub das in der Welt kein Stand

Ist der da nicht were zerrüt
 Alle ding sind mit laster beschüt,
 Auch sind alle Handwerk verderbt
 Die vorthail list haben viel geerbt,
 Es ist immer einer vber den andern,
 Komt was neues auff das alt muss wandern (711—717).

819. vs. Hat ein Bawr ein lahmen Sohn (718).

829. vs. Petre die weil kein Ordnung ist vnd kein Recht (729).

842. vs. Sie werden leuchten wie die Sonne (744).